

DAILES MAGAZINA

Nº 60

20 snt.

1852

MAGAZINE

1852

DAILES MAGAZINA

NEDĒĻAS ŽURNĀLS LITERĀTŪRAI, FILMAS UN SKATUVES MAKSĻAI

Redakcija un kantoris:

Rīgā, Elizabetes ielā 14-a, tālr. 30650.

Runas stundas pirmdienā no 16—18.

Abonēšanas maksa ar piesūtišanu: par 3 mēn.

Ls 2.—, par 1/2 gadu Ls 4.— un par 1 gadu Ls 8.—

Nauda iesūtama: pasta tekošā rēķinā Nr. 11055.

Nr 60. (146.)

1933. gada 7. jūlijā.

4. gads

Vaj visiem cilvēkiem jānēsā brilles?

Mušu deenās neskaitami laudis nes brilles un domājams, ka to skaits kļūst vēl arveem leelaks. Tamdehļ rodas jautajums, vaj kahdreis mehš nenonahšim tik tablu, ka wišem zilwekeem wajadsēs leetot azu stiklus.

Saka, ka tagad zilwekeem esot daudz wairaf jaskatotees uš masām, sikhām leetam nekā wiau jentscheem un tamdehļ azis teekt daudz wairaf peepuhletas. Lai apluhlotu pirmatnejos milšu dšihwneekus, newajadsēja nefahdu azu stiklu. Wet schodeen mehš apluhkojam milimetru leelus dšihwneekus mitroskopā, un pateizotees tahdai un lihdsigai darbibai, azis teef pahrupuhletas.

Wet nefad un nekur tas wehl nawa dširdets, ka weenmehriga kahda organa peeleeetohana darbā scho organišmu sabojatu. Taišni otradi, wingrinajumi un pastahwiga peeleeetohana darbā, atšewišchkus organus attihsta lihds wiau augstakām darba špehjam. Taišchu statistika rahda, ka arweem leelaks kļuhst to prozents, kam janēs brilles. Drošahalās sinās par to mehš guhstam no Amerikas. Satweenotās Walšits no 25 miljoņem skolās behrnu 16 procenti ir ar wahju redši. 2,1 miljons behrnu wahjas redšes dehl šawās sekmēs palikušchi eepakaf zaurmehra skoleneem. Wini wiši leeto brilles. Anglijā ar wahju redši ir 50 lihds 60 strahdneeku no šimta. Brilles isnihzina pat nezigafās redšes kļuhdas. Štrahdišees, ka strahdneeki ar brilleem war wairaf un ari labaf padarit darbu, tā agraf, pee kam darbu beidšot wini masaf nogurušchi. Tā tad pareišas brilles nošimē teeshu darba špehju pazelšchani. Loti daudz zilweki schahdus kawejoschus redšes trauzejumus nemas neapfinās. Tiklihds briklu nodertigums buhs wispahrigi atšihš, tad ari wiau peeleeetohana buhs wispahriga im pati par šewi šaprotama, kā kurš katrs apgehrba gabals.

Schkeet, ka wehl mušju deenās dahči aturas no briklu leetošchanas, baididamees, ka wiau isfkats no ta waretu zeeft. Wet ari tas ir tikai peeradums. Taišchu mušju laikā neweenu tā wairs newar šakattinat zilweks ar brilleem, kā tas šawā laikā bija ar Šeti. Zilweks ar brilleem atšahja uš wiau trauzejoschu, ja pat nepeeeklahšigu eespaidu. „Brilles man ir listenigas,” wišch parasti teiza. Pee tam Šetem pašcham ihšredšibas dehl foti wajadsēja nešt brilles, bet tā kā wišch aij eedomibas atšazijās no šchi palihglihdjeffa, tad drošchi ween wišch newareja zeeft tos zilwekus, kas scho palihglihdjeffi peeleeetoja.

Repereišs ir tas usfkats, ka daudzee briklu leetotaji norahdot uš wispahreju redšes špehju pamasiņachanos, nekā tas bijis šenakos laikos. Šakts gan ir tas, ka mehš tagad azij usleekam zitas, daudz leelakas prasības, jo lasišchana tagad katram malkas zirtejam ir pati par šewi šaprotama leeta. Šr jau ari šenatnē paweikti loti smalki darbi, tā to mehš šenos mahškilas darbos un peemineklos waram redset. Wet tahda weida darbus isdarot, nefahdi paleelinašamee stikli nebija wajadsigi.

Mušu azij, šchim brihniščkajam mechanišmam, brihščam peeleeetota pawišam nepareiša kritika. Tā par Helmholtzu stahsta, wišch kahdreis esot šazijis, ja optikis winam peehuhstitu kahdu tik nepilnigu optisku aparatu, kahda esot azs, azumirkli wišch to aishuhstitu atpakaf. Drošchi ween tas bija domats tā joks.

Šaprotams, ari azij ir šawas ihpatnibas un dahchadibas. Tamdehļ ari briklu leetošchanaļ war buht dahchadi zehšoni. Gandrihš katra azs wezumā kļuhst tahkredšiga, tamdehļ winai wajaga šinama išlabojuma, lai waretu labi redset ari tuwumā. Lihdsigā kahrtā tahkredšigi ir ari jaunpeedšimušchee. Ša winus ismekletu, tad drošchi ween wineem

wajadsetu israakstit brilles. Pehz weena meh-
nescha winu azu ahbols un lehza pamasaam
peenem to formu, kas dod eespehju labi re-
djet tahlumä un tuwumä. Ne weenmehr azs
peenem scho formu, no tam tad ari zelas
tuw. un tahlredsiha daschadäs pakahpäs, waj
ari azs aß jagreeschanäs (astigmatismus).
Schahdas un wehl zitas kkuhdas war islihdsi-
nat, peeleeetojot pareisi imelletus stiklus.
Pastahtwiga azu stiklu leetoschana ne tilai
atweeglo azs darbu, bet ari pasargä no azs
fabojaschana, jo pahrpublishschana nepareisä
wirjeenä teef nowehesta.

Beeschi dsird jautajam, waj jau senatue
ari pasimtschi brilles? Romeeschu keisaram
Neronam bijuschi azu stikli. Bet, lä schteet,
tee gan naw bijuschi slihpeti baltee stikli,
bet smaragda stikli, kuru winisch zirkä ture-
jis azin preefschä. — Iai isfargatos no
spilgtäs faules gajmas. Uri tas usfats,
ka kineeschi isgudrosjuschi brilles, ir tilai tei-
ka. Slihpeti azu stikli, pehz droischäm finam,
13. g. simteni pagatawoti Augschitalijä.
Domä, ka Wenezija ir pirmä pilsehta, kura
bijuschi azu stiklu pagatawotaji. Uj majäs
Murano jalinas, kur wehl tagad ir stikla
fabrika, brilles pagatawotas leelafos wai-
rumos.

Pa scho laiku slihpeto stiklu fabrikazija
wisjäs semäs peenehmusees. Bet zil gruhti
mehl ilgu laiku nahdas eegubt ihitus azu
stiklus, to mums rahda sefojoschais nostahstis
par salichu kurfirstu Augustu, kas dsihwoja
16. gadusimteni. Kurfirstam wajadseja jau-
nu briiku stiklu. Sahds no wina kalpota-
jeem Leipziga tabdus newareja atrast. Wi-
nam wajadseja dotees uj Augsburgu, bet ari
tur to nebija. Tad tam neatlika nefas zits,
lä no Augsburgas dotees uj Weneziju. Wa-
sara sche stiklu meistari nestrahdaja un tä at-
brautuscham wajadseja Wenezijä ufturetees
lihdj wehlam rudenim. Par katru briiku
stiklu kurfirstam wajadseja malsat koti ang-
stas sumas, wairaf lä 1200 latus nuhju
naudä. Bet winisch tomehr bija peeteekofchi
gudrs, lai alsichtu briiku wehrtibu un tam-
deht ari neschehloja leeläs nandas sumas.
Tä tad winisch nepeedereja ari pee teem dau-
dsajeem laudim, kas toreis briiku leetoscha-
nä fastatija kahdu burwibu.

Ir ismehginatas ari wehl zitas metodes,
lai nepareisi redsi pasargatu no tahlafas
bojaschana. Azs wingrinahumeem jastip-
rina muskuli, kas nodarbinati tuw. un tahl-
redschana. No swara ir ari laba gajma,
ka aistaupa newajadsigu un krampjainu azs
peepublishschanu. Redfes laufam wajaga buht
labi epaaimotam. Nepeeteekofcha gajma,

sewischki wehl tad, ja wina plihwo, pamasi-
na redfes spehjas.

Bet ja ari mehß wisus schos noteikumus
labi eewehrotu, tee tomehr nespehji atweेतot
brilles. Daudjeem täs paleelina darba speh-
jas, ir par zehloni winu labjajubtai, atbrih-
wo no galwas jahpem, firds trouzejumeem
un nerwoja nemeera. Tamdeht pret bril-
lem newajadsetu isturetees wehli un nolee-
dschichi, pat tad, ja gandrihß wiseem wajadje-
tu winas peeleeetot.

Statistikas loma.

Sumoresta.

„Neaktarigo seeweeshu klubä“ Douwras
eela Mariona Kenedi kundje runaja par te-
matu: „Waj seeweete-schofers apdraud sawu
lihdspilsonu dsihwibu wairaf par wihre-
scheem-schofereem?“

Mariona Kenedi kundje bij weena no de-
dsigoläm seeweeshu teesibu aisttahwem un
karotajäm Londonä. Ar leelu usswaru, bal-
stidamäs uj ilpat nesatrizinaneem, lä satri-
zinoscheem ofizialäs statistikas skaitkeem, ru-
nataja nahza pee sehdsjeena, ka tillab „sawu
spezifiko dahwam, lä ari psicho-fisiologisko
teesinjü deht seeweete ir daudi leelafä mehra
lä wihreetis, aizinata wadij automobila stuh-
ri, jo tai peemihß apsinats pedantiskis un
eodsimta usmaniba“.

„Ahtri orientetees, ta ir muhsu, seeweetes,
spezialitate!“ ar peeaugoschu sparü issauzäs
Kenedi kundje: „Un tomehr polizija datsch-
sahret gudro atneim mums brautischanas tee-
sibas pilsehtäs!“

„Nemsim kaut turistu jaweemibas siaoju-
mus.“ wina turpina pazelkä balji. „No mehß
redsam? Uj simts wihreescheem, kas kalnos
apnaldijuschees, kriht tilai 2 libds 2½ se-
weetes!“

Te weenä no pehdejäm rindam pazelas
lahds no nonizinatä „stiprä dsimuma“ pah-
stahweem, kuram damas augstiwidigi aish-
wuschas letziju noklausitees, un femä bafä
saka:

„Manas jeeinitäs damas, kas ir uj mata
pareisi. Tilai godatä runataja aismirsa, se-
tojojot tam pascham jaweemibas siaojumam,
peesihmet, ka uj simts kalnos labpejeem kriht
tairni 2 libds 2½ seeweetes...“

Nerangotees uj sahprindsinato seeweeshu
teesibu aisttahweeschanas atmosferu, wispahri-
gi smeekli un applausi, starpsauzeeni. Bet
uj katedras — noiaruksi un apmulkusi runa-
taja . . .

Tigeris

Dschunglu rihā klusumu pehkhni istrāuzēja spehzigis lahstis. Tas rihbeja Bungalō aplahrtne lā pehrkonš, atbalsojās ijsirtumā un lehni issuda tahtaf, mešha jafō lapu

Lahsta autors sehdeja balkonā pee galda un mehginaja rakstīt. Ralfs Jans bija ihsis darba zilweks, Turšā eenihda sīrosumu rakstīšanū. Bihnitees ar ugūnsgrēhku me-

Zosu bars.

starpū. Štanai ihgaijtot Volas, uzihtigalā kalpotaja fejā rahdijs bēhdiga isteikšme. Winšā mihleja Naufitees lahstis, lā jits Bethowenu waj Schubertu. Ga'u galā musi-
kā ir garjdas leeta.

lāhā, rihkot eedsintos strahdneekus, to winšā darija ar preeku. Tadeht tas tagad steneja, elšoja un lahdejas pee katra spalvas mil-
zeena.

Ap iho rihā itundu Vola postahwigi ka-

wejās werandas tavumā. Tas bija, ka šeit viņam misleelākās isredses apneerinat ļāvu kaislibu. Kamehr Jans rakstija, viņš bija gatavs vaj nosleptānot ikveenu, kas to eedrošinatots trauzet. Zitots brihšos tas bija labširdigs zilveks, bet šhinis štundās tas bija pat bihštams.

„Kadeht tu šahzi deenu ar lahstu?“ kahds draugs Janam reif waizajis: „Ja tu eenihsti rakstīšanā, kadeht tu to neatstahji waka-reem, kad naw ko darit?“

„Tu to mesaproti. Pa deenu es nešpehju rakstīt. Pahraļ karšis. Wakarā es juhtos tihkami nogauris un man naw nekahda patita šamaitat labākās štundas, rakstot mušfigos šinojumus. Paleel tīkai agrs rihts. Kahda welna pehz teem woadšigi raporti?“

„Ari šhodeen Jans šajuta dušmas uš raporteem. Wiņš nopuhsdamees nolika špalwu un luhkojās uš mešhu. Tur pahri, trihs juhšes pa štigu, kuru tee bij eerihkojušchi, jaunais Walters ušraudšija mešhu ziršhanu. Waimigs sellis! Zil patihkami tahdā darbā, brihwā gaisā, kur naw jarašta šinojumi!“

Jans šehri štatijs uš mešhu. Šaule zeh-lās arween augštat, špeedās zauri ehnatnām lapam un rotaja tās ar šoltu. Šiltajā gaisā pretim šaudei pazehlās kufakau bari. Drihs ušklihdīs muščas un knišchi. Un tad špeedošchais, weizejošchais deenas widus, kur zilwekam airraujās elpa un šaule šahwē šmadšenes. Bet pat tad šišišs darbs, šalihšfinot ar nolahdeto rakstīšanā, bij bauda.

Wiņš ilgojās, kaut tam rokās nokuhnu zilweks, kas isgudrojis štinti. Tad wiņš tam —

„Ar pahrdabigām puhlem tas atrahwās domam par atreebibu un šehrās pee rakstīšhanas. Šchorerš tam laimejās eedšifinatees un tas strahdaja galwu nepazehlis, lihds kahds uššauza:

„Gallo, Jan!“

Wiņš pazehla galwu un eeraudšija šlaidu, jaunu zilweku, netihrās, baltās kurbēs un wezā tropu kiverē, štahwam uš werandes pakahpem.

„Manš wahrds — Diblejs“, jaunais dšihwi teiza, „Šharls Diblejs. Juhs mani atgeratees? Mehš tīkamees pagahjušchā gadā, wezo gadu iswadot. Es strahdaju toreif Pēndšchabas bankā. Bet te man gabijās palaišt garam wiltotu šheku, banka šaudeja naidu un atreebdamās ishteta mani laukā.“

Jans joprojam kluseja. Weemihlibas likums prasija, lai kas Dibleju paluhds augšchā un tam ko peedahwā. Bet tift išttrauzetam šinojuma rakstīšhanas mozibā — — —

„Šafodita leeta“, Diblejs turpinaja. „Es biju glušchi tukšchā un newareju ari žitur nekur atrast darbu. Beidsot es šaistijos ar kuhl šcho te“, wiņš pazehla augštat bruhno šonru. „Šchetrdesmit šhilim nedelā un desmit procentes komišijas. Žeru, ka juhs man došet pašuhtijumu.“

Jans beidsot špehja isfrimat. „Pašuhtijumu uš ko?“ Wiņš šawaldijās ar leelām puhlem.

„Šašchmena littenigo mušhpapiru. Wislabakais, nahwejošchakais, ekonomiskakais mušichu inihzinatajs.“ Wiņš šahka wehrt wakā šawu zeta šonu.

„Juhs — juhs — juhs nahkeet un išttrauzeet mani šinojuma šwarigakā weetā — lai eeshmehretu mušhpapiri?“ Jans, tift waldot šašhutumu, isšauzās.

„Žoti noscheloju“, Diblejs laipni teiza, „bet weikals paleel weikals. Es pašchreif ešmu zeta uš Putlanabadu un nejaušchi atžerejos, ka juhs ešet šheit, Šaramā. Kadehļ es šchoriht isšahpu štajija, un noštajaju šahjam šechas juhšes, žeredams, ka juhs kuhškeet mans pirzejs. Warbuht juhs buhtu tift laipns un eeteiktu šchos mušhpapirus ari žiteem mešchneežibas darbinee-keem?“

Jans bija šaniknots. „Es wehl neešmu dširdejis tahdu —“

„Drošchi ween ne. Bet lihds ko mehš uššahšim reklametees, wišeeem auštromeem tas kluhs pašštams.“ Diblejs atwehra šonu un isšehma laukā šawu preži. „Paškatatees“, wiņš dedšigi turpinaja, „zil teem pašcha wiršma! Un lipigi. Tee špehji šaturet pat ašmens mihi. Wušcha, kura teem peestaras“, wiņš pahreežinatš isšauzās, „ir noteesata uš nahwi.“

„Un ari juhs tāpat!“ Jans, ušlezot štahwus, kledša. „Kā juhs wareet wehl žeret, ko es aštahšchu juhs dšihwus? Ššttrauzet mani šinojuma rakstīšhanā! Mozit mani ar šawu šchahmigo plahpashanu! Waj juhs domajeet, ka šopejā eedšeršhana buhtu ušlikuši man peenahkumu pirkt juhhu nolahdetos mušhpapirus?“

„Nebuht!“ Diblejs bailigi teiza. „Bet juhs tatšchu waretu dot nelaimigam zilwekam mašu isdewibu. Šeb juhs domajeet, ka man šchi deedešchana patihš?“ wina luhpas šahka drebet. „Es patš šcho darbu nolahdu un man tas reebjas. Man šchkeet, pahrdodošchos mušhpapirus, mana dšihwiba wairakšahrt atradusees breešnās. Peemehram, tagad, nahkot no štajijas, es dširdeju kahda šehra kaugeemus. Bet ubagi newar isweh-

letees. Un es esmu ubags," wīnš nobeidja, mehginadams pašneetees.

Jans pašlatijās uš wīnu. Nodilušchais ušwāks un nowākfātās kurpes stahstija par wīna ihpāšchneeka nowēlēmēm. Tas un kauns, kuru tas redseja Dibleja azis, nomeerīnāja wīna dušmas. Beš tam Janam bija radees newainīgs atreebibas plans. Teesa, šchis zilweks bij pats nelainīgs, ka tam wīseem jāušbahšchās ar šawēem mušchpāpireem. Bet newēenam, newēenam pašcham nebij teešiba trauzet wīnu sīnojuma rakstīschanas laika.

"Dširdejat kaħdu šweħru kauzam?" wīnš beidsot teiza. "Šm. Kas gan tas waretu buht! Waj nebij tigeris?"

"Tigeris!" Diblejs nobahleja.

"Ja. Pirms neilga laika šcheit kaħds bij ušlīhdīs. Šaplošija mān weenu eedšinto strahdneeku un aistteepa mešchā weħrsi." Ta bija kaišniba. Šchāi apgabala bij daudš tigeru, tagad mešchā darbi tos bij aisdšinušchi toħlak. "Bet mehš to kreeħni šabaidjām un tagad tas wairs naw manīts."

"O," Diblejs atweegloti nopuħtās.

"Kas sīhmejas uš juħšu mušchpāpireem, peesūhteet tos man pa dešmit rušijām! Naw jau daudš, bet —"

"Pałdees par to pašchu!" Diblejs raklanidamees ihwīlka peesīhņšu graħmatīnu. "Weħlak buħš wairaf. Šweens, kas šchos mušchpāpīrus reiš nopīrgīs, beš teem wairs newar īstīft." Wīnš jāutri pašmehjās.

"Un ja juħš grībeet noštaigat weħl trīhs juħdšes," Jans norahdot uš stīgu turpīnāja, "es esmu pārleezīnats", ka ari Walters to nopīrks. Wola!" Jans īšauzās un tuħdat klanīdamees atsteīdšās kalps. "Ustāiši šahībam teħju un atneši wīnam to ehst."

Kalps šweīzīnot peelīka rotu, peerei un pašda.

Jans ušlīka galwā kīveri. "Es tagad ešchu apzeemot Walteru. Šcheħl, ka newaru juħš pagaidīt. Bet ja juħš eešeet pa stīgu ween, juħš newareet nomaldītees." Wīnš kaħpa pa trepem lejup.

"Pałdees," Diblejs nemeerīgi gorījās. "Bet — tas tīgeris — waj nedraud kaħdas breesmas —?"

"Ne mašakās. Es jūms teīzu, mehš wīnu aīstreezām pīrms wairaf mehnešcheem. Šamajeet manu kalpu, ja wīnš juħš weīkli neapkalpo. Redšesīmees Waltera nometnē." Jans eegahja mešchā.

Kad Diblejs wīnu wairs newareja redset, Jans šahka lūši pee šewis šmeetees. Wīnš šmehjās joprojam, kad kaħdu juħdši kaħlak, apstahjās žemalā pee kaħda mīlšiga līh-

ka koka, šchauras kīnšchu špraugas tīwumā. Šchīs koks peħz wīna domam, peeteekošchi duħrās azīs.

Šrahwīs no kabatas graħmatīnas tīħru lapu, tas ušrakstīja šekošcho:

Šcharl, Diblej!

"Breesmas! Deewa deħl, ušmanatees. Tīkto redseju tīgeri, kuršch wīlka mešchā gowī. Es steīdšos bīhđinat Walteri. Štatatees ušmanīgi wīsapfahrt un šreeneet."

Wīnš peesprauda sīħmīti pee koka un šchāki eekmehjās. Diblejs to kaħtrā sīnā pamanīs. Wīnš īšlāstīs un atlās baīlēs šahks škreet. Wīnš škrees un kaħtrā mašakā troħni eedomasees bīrdam tīgera lošchāšchannu.

"Es waru eedomatees, kaħds tas īškatišees," Jans sīmhnedams lūši teiza. "Es tam mahzīšchu trauzet zilwekus, kad tee rakstīta sīnojūmus."

Tad tas īdširdeja lūšu, eškojošchu štanu, ītkā kaħds zilweks aħtri elpotu. Wīnš pagreešās un — wīna fīrds apstahjās puħstet. Dīwdešmīt peħdas taħlak, šakām, šweħrojošchām azīm, gatawodamees lehzeenam, līhda tīgerīs.

Jans bij drošchšīrdīgs zilweks. Bet uš azumīrli tas no baīlem šastīnga. Wīnš lūškojās šakajās azīs un nekpeħja pat pałusteetes.

Uškaneja šems, trīhzošchs rehzeens. Štana šarahwa walgu, kuros Jans līkās šakstīs. Tas īšrahwa rewolweru un īšchahwa.

Čarlījam Čaplinam jauna sieva, dzimusi Pollette Godar.

Ufletenais stahws metās uš preešchu. Intinktiwi Jans lehza atpafak. Rahja tam aifhebrās aij fahdas jahnes. Winaš pakrita, atritinajās jahnuš un rewolwers iskrita tam no rotam. Tigeris nokrita tikai fahdu aši no wina. Jans aifwehlās tahfaf un eesprauzās klinšchu špraugā blakus kotam.

Pa pusei apdullinats tas guleja uš walgās semes, peeppeedees ar muguru pee zētās klinšchu seenas. Tigeris eerehžās, metās klahf špraugai un eebahša šarlanbruhno galwu. Satās azis mirdseja tā uguni. Janam seja fitās šwehra reebigā, fildā dwošča.

Nodrebedams Jans mehginaja aifwehrt azis, lai neredsetu nahwi. Bet nešpehja tās aifwehrt. Winaš peežu pehdu attahlumā redseja breeimigo galwu. Winaš redseja tā lozās rijigais falks. Tad tikai Jans šapraita, ko wina azis nebij šafkatijuščas. Šprauga bij pahraf masa un šwehra plezi par plateem, lai tas špehtu eelihft alā.

Wina domas noskaidrojās. Tag peewilka tuwaf fahjas un aiflihdā špraugas dšitakā falkā. Šwehrojochās salās azis šinaja, la upuris naw tahfu. Zeelā galwa pašuda un tai weetā špraugā parahdijās špehžiga fetna. Tā nahza arween tuwaf un tuwaf. Jans klaidri šaredseja katru šihlimu, masās, melnās pehdinas, nagos eefehrušchos ašinainos gafas gabalinuš, atleefas no fahda šaplošita dšihweeka, redseja, ša žilajas špehžigee muškufi. Tad fetna fahfa mellef, šihdeja no weenas puses uš oiru, grībedomā atrašt upuri. Jans weefchi bij redsejis laki, gaidam pee zauruma peli. Wina stahwolliš dšihwi atgahdinaja tam šchahdu ainu un tas histeriški eefmehžās.

Melejšochā fetna nahza arween tuwaf, šrahpeja semi šeščas, zollas no wina fruhfim. Atškanēja nifus rehžeens. Naibā ahda uš pleza išteepās un šarahwās, puhlotees eespeestees tahfaf alā. Te nagi pašteepās wehl trihs zollas uš preešchu. Winaš waj pagihba no šchawmīgās šmakas, fahdu šwehrs išplatija.

Bet tahfaf fetna netifa. Tigeris atwilla to atpafak un eebahša galwu. Jans pamanija šchauru, ašinainu šchwihtru, fur wina lode bij trahpijuši. Pa špraugu tas wareja šaredset faulē šihgufojam šawu rewolweri. Winaš raudšijās štišwu ftatu uš eerozi un luhdša klufibā pehž palihdšibas, furu, winaš šinaja, bij wolti gaidit. Šcho zetu leetoja weenigi meššštrahdneeki, bet šchaf laikā ikweens atradās darbā.

Wina weenigā zeriba bij Diblejs. Bet ko Diblejs wareja lihdsfet? Tam nebij eerošchu. Un ištirdot rehžeenuš, tas šahfs

šfreet tā neprahfigs. Pat ja winaš to eerauga — maj zeriba glahbtees.

Jans nodrebeja. Lai gan tam tezeja aifšti šweedri, mite bij šausa un luhpas fahfa šprehgat. Škuwa gruhfaf ešpot. Un šchis reebigās salās azis, tikai peežas pehdas nofi.

Un pamajam tās nahza tuwaf. Šetnas fahšhaja semi. Tad Janam uš waigeem uš šprahga reebigas, gšotainas putas.

Plezi špeedās dšitak eefšchā. No wineem šaleja jahrtas ašinis un šahpes tikai šatrazinaja nešwehru.

Tuwaf, aifween tuwaf... Dihwaini, winaš wairs nešajuta tik leelas bailes. Winaš pahrehma apatija. Winaš weenaldfigi wehroja, ša plezi pašpeedās wehl weenu pehdu uš preešchu.

Tad wina apjuškchais ftats pahri tigera šermenim eeraudšija ehnu uš ftigas. Peezdehmit ašis tahfaf stahweja šchawmās šaštungušchats Diblejs, nenowehešdamš ftatu no špraugas.

Apatija ušreij ištuda. Jans eesauzās, žif štali ween špehja. Welme ftanu pahwehrita dohju. Tigeris wina šleedšeneem atbildeja eeruhdamees. Winaš ištleešča wehšreij, un atfal no šchawmīgā šwehra rihtles, atškanēja mešchonigs rehžeens, šas Janu gandrihš apdullinaja.

Diblejs nahza tuwaf, lehni, itkā pee šatras fahjas tam buhtu peefectas šmagas bumbas. Wina šobi klabeja un tas bija bahls tā falkis. Štreišā rotā tas joprojam neja muškigo bruhno šomu. Pağahjis dšišas ašis tas awštahžās, ištahwa no šabatgrahmatinas šawju papira un ušwilla šehrozinu.

„Rewolweru!“ Jans blahwa.

Bet waj nu šprauga awšlahpeja bahš, waj Diblejs bij pahraf nobijees, lai eerašt dšitu eerozi. Tas aifšedšinaja papiru un, metees uš preešchu, nošweeda degošcho wištostli tigerim gandrihš pee gumeeem.

Atškanēja šchawmīgš rehžeens. Tigeris ištahwās no špraugas un apweedās riški. Diblejs atwehra žetajomu, ištwehra šaturu un behga.

Tigeris tam metās wafak. Weens lehžeens, un tigeris atradās jau pee ištaišiteem muškypapireem. Weens tam peefšpa pee purna, fahds dužis pee wina pehdam.

Rehšdamš šwehrs pažehla fetnu pee purna un šaplešha papiru lupatās. Bet rupšch špehš nedereja žihnai ar šipigo gumiju. Tā poti štustiba aifšibinaja winam labo aži.

Pahrštegts, šanifnots, apjužis, tigeris walštijās pa semi, pšofidams un plehšdamš papirus. Šur wirwes buhtu par wahjām,

mīkstās papīru strēmeles pcevarēja dšēls
mūstulūš.

Jans īfritinājās no alag un fātvēhra ee-
rozi, kas guleja uī lapam. Šhoreij tas
nekluhdijās. Pehz otrā fchahweena tigeris
greesīgi eefauzās, īflehza teešhi gaisā un

„Tas, Jan, bij weenigais, fo es fpehju
īfgudrot. Nejauschi atzerejos īafijis, fa
Deemwidamerikā eedfintee fer pumas uī gu-
mijas apfnehretām lapam.“ Diblejs fahri
norija gaisū. Wīnsch wehl bij ahrlahrtigi
ūstraufts.

Zemnieku kāzas Švarevaldē (Vācijā).

tad noīritis palika gulam. Smagā lode bij
ceurbujēs īmadšenēs.

Atflaneja wāhīsch fāuzcens: „Wīss fahr-
fībā?“

Jans apflapināja luhpās. „Ja“, wīnsch
aiīfmazis īfauzās.

Tahlumā parahdijās Diblejs. Wīnsch grīh-
lodamees peenahza tūmaf. Pāfkatotees uī
beigto tigeri tas notrihzeja.

Jans dšēli atwīlka ehpu. „Diblej“, wīnsch
beidsot īfauzās, „Es daudzem wahrdeem
neesmu radis pateiktēes. Wet ja es nepā-
nāhīschu, fa fuhju mušchpapīri tīfs īfrefla-
meti pa wīseem Austrumeem un īkveens ne-
fīnās fcho notikumu, tad lai —!“

Rekords

„Eedomajees! — es šhodeen uſtāhdiju nepeeklahjibas refordu!” Šahdeem wahrdeem mani ſanehma draudzene Welta, neganti ſmeedamās.

Dihwaina ir ſhi Welta... Wina eedomajūees kluht dſeedataja; eedomajūees iſzeltees ſtarp tuhſtoſchām mirdſoſchām, lezoſchām un reetoſchām ſwaigſnem. Bet mehſ weli ſtrihdamees par winas neprāhtibam. Lai zilweks iſtrakojaſ ſawā jaunibā. Gan dſihwe aplauſiſ ſapnu ſpahrnus, gan peerahdiſ, ka ſapni ir tuſſcha iluſija. Mehſ waram labi ſapraſtees un pahripreeti dſihwes parahdibaſ, iſnemot winas neprāhtigo eedomu... Bet ko gan nu wina bija iſdarijuſi?! — Uſtāhdijuſi nepeeklahjibas refordu! Uſ manu iſbrihnejūſchoſ ſtatu, wina ſmeedamās atbildeja ar ſawu ſtahtu. „Nebrihnees, ari eſ ſahtu peekoht ſportu un protam, aiſtraujoſ pat lihdiſ refordu uſtāhdīſchānai. Pee manis ſhodeen atnahza mahſli-neekſ N. ſgſ. Tu tatiſchu winu paſiſti un ſini, ziſ winſch lepniſ uſ jauno meitenu baru, kuraſ ſarſt no wina uſwaroſchā, ſmihnoſchā ſkata. Nu, un ſhodeen, laiſtam winſch bija apnehmees mani „ſawaldiſinat“... Winſch atnahza, ehrti atſehdās diwana ſtuhri un iſſahta manas paſeetibaſ pahrbaudiſchānu. Un eſ teeſcham pahriſpehju ſewi un ari wina. Weſelag iſchetraſ ſtundāſ winſch tur noſehdeja. Sehdeja un klahſtija ſawas dſihwes gudribaſ, tā ſaht, mani audſinaja par dſihwei derigu ſeeweeti. Wiſpirniſ zeeta mana weentahriſchā iſtāba. Wiſaſ mebeles, beſ ſchehlaſtibaſ, tiſta leeſmam nowehletāſ. Šcho uſbrukumu atſitu, aiſbildinadamās, ka wiſi leelee wahrdi, ſlawenāſ perſonibaſ, plaukuſchāſ un raiſijūſchāſ juntu iſtābināſ; ka eſ mu ſew wehl pahrlēeku leelu greſnibu atwehlejūſees, jo ari eſ grihu dſihwi uſwarei. Nu biju uſtwehruſi wahrigo punktu. Mahſli-neeka funkc nehmiſ eegaliwot, ka mahſli ir wiſleelafā muſkiba un nejehdſiba; mahſli-neeki nolahdot to deenu, kad klawuſchi ſchiſ nejehdſibaſ upura jehri. Ja, un labag dſeedatajaſ tagad mehſajotees gar wiſam ſehtmalem. Eſ klūſeju, kaut tiſ koti gribejāſ iſteikt lihdiſjuhtibu ſcheem nelaimigajeem, kuri mahſli juht tā uſſpeetu lahſtu, ne ſirdſ leetu, kuri winā meklejuſchi iſpreezu, waj baudu, ne zeenigu altari, kur ſadedſinat ſawuſ labakoſ ſpehtuſ; kureem mahſli — ſcheiſku ſitamaiſ ahmurſ, ne diwehſeleg aiſinajumſ. Bet eſ klūſeju un noſchahwojoſ,

jo wiſgudrā zilweka paſaules uſſkata noſchelojamā pateſiba nelikāſ wiſinoſcha, lai to uſrakſtitu. Tiſ nedomā, ka winſch likāſ ſewi trauzet... Ironiſku ſmihnu neſlehpdamſ, taſ noraudſijāſ mani un jautaja: „Waj juhſ nedomajeet eeſtahtees kloſteri?” Šapratu, ka nu ir ſahrta manam apgehrbam. Eſ paſmehjjoſ, bet tuhliſ ar roku aiſſlehpnu nuti un noſchahwojoſ, jo gribeju winu apwainot. Bet ziſ wahjſch iſrahdijāſ manſ ſpehziſch! N. energiſti iſſauzāſ:

„Metat noſt ſchoſ kankaruſ! Sahtat reiſ dſihwot, baudat dſihwi! Šahhdā tempā juhſ nekur netiſſit. Klauſait man, un jumſ buhſ panahſtumi, buhſ peeluhdſeji, buhſ dſihweſ wehrtiba un jehga!”

Tahdā garā ſkaneja wina „Walna ſprediſiſ” par ſeeweetes wehrtibu un uſdewunu dſihwē. Deemſchehl, weli manāſ azis lehta ſawaſ weliſchāſ ironijaſ uguntinaſ, weli tāſ wehrtu atlaht. Taſ gan manis paſchāſ nopelniſ, jo wiſu laiſtu ſpehleju pawiſam muſſiſgu ſoſtinu, kaſ nefe neſaprot. Tatſchu beidſot nenozeetoſ un pateizu: „teeſcham, juhſu redſeſ aploka kalngaluſ, man muhſcham neaiſſneegt!...”

Beidſot winſch aiſſlehdſa durwiſ, bet eſ neteizu ne wahrda, tiſ paſmehjjoſ.

„Waj juhſ nebaidatees?” Winſch ziniſti jautaja.

„No tā lai baiditoſ un wehl ſawā mahjā?”

„No manis... Eſ waru juhſ noſtuhpſtiit...”

„To juhſ nefad neiſdarīſit!”

„Kā juhſ to ſineet?”

„Seeweetes, kuraſ iſſkatoſ tā, ka grih eeſtahtees kloſteri, neweeneſ neſtuhpſta.”

„Tomehr, tomehr... ari patiſkamam radijumam war uſnahkt untumi. Redſu, eg jumſ nepatiſku, bet eſ atweidiſchu pee jumſ ſawu ſkaiſto kolegi X — juhſu juhſmu. Tad atſtahtichu juhſ diwatā...”

„N, nepuhlateeſ manig dehl! Panahſtumu, juhſu domu wirſeenā, nebuhſ. Juhſ neweeneſ man neeſat bihſtami... Juhſ mani neiſweidoſiſ pehſ muhſdeenu „ſalonu lauwaſ” uſtāhditā ſeeweetes idealā gihmja un lihdiſibaſ!”

„Neweeneſ wihrreetiſ juhſu ſtuhrgalwibu newar lauſt; neweeneſ naw bihſtamſ?”

„Neweeneſ wihrreetiſ naw bihſtamſ, kamehr nebaidameeſ ſewiſ...”

„Nu juhs nebaidatees? Tã tad anormaliba?“

„Man gruhti ipreest, zif nu muhsdeenu wihreeſchi normali. Domehr, esmu beidsot ſaſtapuſi kaſhdu, kurſch ari man leef ſewis bihteetees . . .“

„N! ir gan weens!? Waj winſch nahf pee jums?“

„Neuſtrauzatees! Winſch nefad nenahfs; winſch nefad neuſſtahdis tahduſ jautajumuſ fã juhs, jo winſch ir inteligentſ.“

„Droſchi ween kaſhda „ſwaigſne“, kaſ juhs paſ nepaſiſht. Eſ jums ſafu, wajaga dſihwot, ne ar deguniu padebeſchuſ badi!“

filoſofet par ſtundena leſhno gaitu, ka, ja wiſa dſihwe wiſtkoſ tahdã tempã fã ſchiſ iſchetraſ ſtundãſ, tad maſ buhtu droſchſirdigo, kuri uſnentoſ dſihweg ſlogu . . .

Winam projam ejot, atwainojoſ, ka ſchodeen biju tiſ garlaiziga, warbuht pat druſku nepeeklaſhjiga. Un fo winſch atbildeja! . .

„Ejmu pahrleezinatſ, ka maſ apmeklejumſ jums nahfs par ſwehtibu. Zeru, juhs buhſit mahziſuſcheeſ fã peeklaſhjigi jauſwedãſ pret weeſem un galwenatſ, kur meklejama dſihweſ jehga . . .“

Eſ paſteidſoſ atwehrt durwiſ un ar nepaſteetibu gaidiju atpeſtiſchanu, jo man ſchauſ-

Foto studija.

Vientuſais celiņſ.

Biju paſaudejuſi kaſtru wehleſchanoſ tahſat zihniteeſ, kaſehl ſaſhu ſirniſi ſmeeteoſ. Vet N kungſ meeriġã garã ſãhka apzereſ ſawãſ dwehſeſeg buhtibu.

„No! Waj jums ari ir dwehſele!“ Eſ iſſauzoſ.

„Un juhs par to ſchauſbateeſ? Tã kautfo neweeneſ zilwekſ man wehl nam pateizis!“

„Neejmu wainojama, ja zilweki nemihl pateeſibu runat.“

„Kaſ juhs iſhti eſat par ſeweeti?“ Un mani kehra wina ſkateenſ, kuram mani kaſhda baſiſ atbildeja — dſihwoneekſ . . .

Beidſot kehroſ pee jauna ſalmiina. Saſhu

migi gribejãſ ehſt un eſ ſinaju, ka wirtuwe gaida garſchigãſ puſdeenaſ. Vet wina pehdejee wahrdi mani laiduſchi dſiſkaſ ſakneſ, jo ſaimneezei iſdotãſ wiſtingraſãſ inſtrukziãſ atteezibã uſ ſchiſ deenaſ weeſi . . .“

Kad Welta bija beiguſi, eſ jautaju, fo wina iſhti uſſkata par ſawa rekorda naglu.

„N, galweno gandrihſ aiſmirſu! Garlaifodamãſ ſaſhu ar ſihnuſi atſihmet, zif reiſeſ, ſwingãſ leſziãſ laiſã noſchahwojoſ. Pee, laimigi nelainiġãſ, trihſpadſmitãſ ſchwihſſrinaſ, winſch jautaja, fo eſ rakſtot. Proſamãſ, ka klaji atjinoſ ſawã ſtatitika kaiſlibã. Laikam winſch ir maſleet mahſtizigſ, jo

ščetrpadsmito šchwitru nedabuju peewilki... Laikam, škaitlis trišspadsmit liķa winam atgercees, ka tas ceazīnatz pee apbu-rojdas blondines uš pehžpušdeenās tehju."

„Behz ilgata laika atkal jāstapu Westu. Apjantajos ari kā weizas ar sportu, ar refordeem. Wina peenehma loti nopetnu šuju. Es jau domaju, ka tai teešdam buhs nahzees zeešt šnagas neweifšmes.

„Refordištš netaj naw apškaušdamš. Mans gara bruwineeks man nešehligi atmakajis... Winaš mišem klaji šahita, ka atnahzīs manā šehtmalē paklausitees, kā tad

ihiti es dšeedot. Bet lai kā gribejis klaušitees, tag išrahdišees neeešpehjami. No šchaušmiģā trofšhna, gribot, negribot nahzees behgi."

„Kēpehž tad negahjis eešhā un neluhdišs fewi uahššlās wahrdā klujet?!"

„Rešinu... laikam tā dšihwē gadaš, ka leeli kritiki un labas dšeedatajas mehtajas gar šehtmalem, tomehr nošchelojami dile. tanti meerigi dšihwo šawā pašpahrnē..."

„Un tagad tu atteifšees no refordeem, no športa?"

„Renahš ne prahtā! Tagad tīkai šahšhju, jo iši leeta top interejanta."

Dienvidjūras paradīze

Klušā jeb Deelā okeana deenwiduš daķā (kuru apšihmē ari par Deenwidjuhru), starp Austrālijas un Deenwidamerikas zeešemi, uš apmehram 66 milj. kwadratkilometru plati-bas ištaišitas neškaitamas šalas un šalu grupas, kas apšlahj apmehram 1,3 milj. kwadratkilometruš leelu jemes platiibu. Behz šho šalu eedšihwotaju rāšam, tās šadalaš wairakās grupās — Melanešijā, Polinešijā, Mikronešijā un Zaunšelandē, kuras wišas kopā nes Dzeanijas wahrdu. Šaloš apdšihwo apm. 3 milj. eedšihwotaju, kas pa dašai žiwilišei, pa dašai no žiwilišazijas wehš netaj naw šahrti, šewišhki mašajās šalinās, un tahtlaš no paraštajeem šugu zeešem.

Geologi domā, ka wišs šhšis miššigais šalu kompleksš ir šahdos wezas, nešinamā kataštrofā bojā aiģahjušdas zeešemes atleekas. Wehš tagad uš šalam daudš dabigu wulšonu, un šnagas jemes trihzes ar išwerdumeem, išdeenišhka parahdiba. Dala šalimu pat tihri wulkaniškas dabas un iželšhānās weida. Šalu klimatš ir deešgan dašhads, kaut ari šawoš pamatos tas apšihmejams par juhras mišštinatu tropu klimatu. Attaribā no galweno wehju wiršeena, nokrišhnu wairums šawhrštas starp 1000 un 6250 milimetreem gadā (dešmit reišes wairak, kā Latwijā). Šahdu šinā šalas loti bagatas. Walda tropiški-ašiatiškee šahdi, bet kalnos, ar šureem šalas, deešgan bagatas, Austrālijas šahdu tipi. Tomehr loti daudš ari augu (50—80 prož.), kas atrodami tīkai Dzeanijā, jewišhki šeedaugu grupā. Wišwairak išplatiš dašhadi miššhju augi, šhju šoli (šcem, araukarijas, darnmaras) un palmas, tapat ari šolweidīgās papardes un afazijas. Šeekrāššes rakšturigees mangrowu mešhi, ar ušpluhdeem un atpluhdeem peemehroto augšto

šaku šistemu. Šwehru šinā walda leela dašhādiba un bagatiba, kas uš austrumcem tomehr šamafinas. Klušā okeana atahlakās un weentulakās šalās iwehru maš — tīkai nedaudšas graušju, šipšahrnu un putnu šugas. Interesanti, ka daudšās šalās (uš austrumeem no Tonga grupas) naw netaj netaj išchuhštu. Plašhof išplatitas širšakas, bet wardes šastopamas loti reti.

Pirmais eiropetis, kas ištis šalas ušgahja, bij portugališ Magalhešs (Marianu jeb Ladronu šalu grupu, apm. 1700 kilometru atahšumā no Japonas krašteem). Behz wina 16., 17. un 18. g. šimtent atklahts leelaks šhšits žitu Dzeanijas šalu un šalu grupu, tomehr tīkai Aušs 18. g. šimtena beigās eeneša leelaku šhšidribu ištis tahtlās pašauls dašas išpašihšhānā. Par Dzeanijas šolam interešejās ne tīkai žototaji un žirgotaji, bet ari šinatneeki, jewišhki angļu, franšhju un wahžu, to starpā ari šlawenais Darwīns. Preešhš pašauls kara leelakā daša šalu peedereja Anglijai, Šolandei, Wahžijai, bet tagad pehdejās išpašhumi pahrgahjušhi šabedroto rofās. Šalu wehrtiba mešlešana galwenā šahrtā wīnu dabas bagatibās, kā šofšatu šlahnos, dašhados žitoš minerakoš, šahdu produktos, šokos un taml. Zaunšelandei beš tam wehš leela nošihme kā ušplauštošdas peenšaimneezibos šemei.

Sieviņas nedienas.

Jaunā sieviņa grih vīru pacienāt ar kaut ko garšīgu. Viņa paņem pavāra grāmatu un sāk to nopietni pētīt. Pēkšņi viņai sāk birt asaras kā zirņi: „Ak“, viņa raud: „cik gan šis receptes te nepilnīgas! „Nemt vecus kartupeļus...“ Viegli sacīt, bet kaut jel vienā vārdā būtu minēts, cik veciem tiem īsti jābūt...“

Knuts Hamsuns

Lihds j̄avam 14. gadam Knuts Pederjens, t̄a toreij̄ jauz̄as leelais rakst̄neeks, d̄sihwoja Rom̄a, Gudbrandsdahlen̄a, pee j̄awas mah-tes hrahta, mahzitaja. Mahzitaja muišcha atrad̄as krahsosch̄as Gilmmas mal̄a, un ar zeeto, augsto jahli apauguščais hasnizas pa-galms bij majajam drehbneeka dehlam eemih, k̄ota rotaku weeta. Bini tur ari eejwehta, un tas mahzas tirgotaja Hestahagena weifa-l̄a, bet drihs pahreet uš Bod̄o, fur mahzas pee kahda k̄urpneeka amat̄a. Tas winam drihs apniht, un tas weenu pehz otras is-

Tad Hamsuns uš diweem gadeem apmetas atkal Gudbrandsdahlem̄a un strahd̄a pee zeta darbeem. Kaut gan šaplihsuščem apaweem, tas j̄estdeen̄as wafaros zih̄tigi apmekl̄e balli-tes un dejo ar meitenem.

23 gadu wezum̄a Hamsuns dodas uš Ame-ritu. Zeta naudu winam dahwina kahda we-za, bagata j̄emneeze. Amerik̄a Hamsuns strahd̄a farm̄as un k̄a pahrdewejs Wiskonsi-n̄a. Kop̄a ar norwegu špredikotaju Janionu winšch̄ dodas uš Minneapolisu. Sabojat̄as plauščas winu špeešch̄ atgreestees d̄sintem̄,

Čik̄agas pasaules izst̄ade nakti.

mehgina daschadas nodarboschan̄as — jahd̄e ogles, mahza behrnus, lausch̄ atmenus un zehrt fokus. 18 gadu wezum̄a tas jahst̄ meh-ginatees rakst̄neezib̄a, nosaufdamees par Knu-tu Pederjenu Hamsunu. Tromisej̄a isdod wi-na mihslestibas stahstiv „Noslehpumain̄a“, kahdu d̄seju „Atkalredsešchan̄as“ un stahstiv „Bj̄orgers“. Nahds Saltenas-Nordlandes winam ineed̄s materialu atbalstu, t̄a k̄a Ham-suns war aishbraukt uš Hardangeru, fur uš-rafhta studiju „Frida“, un uš Kopenhagenu, fur grahmatij̄dewejs Gildendals atj̄afas is-dot wina darbus. Ari Kristianij̄a, Norwe-gijas galwas pilšeht̄a, winam neekt labak.

fur tas weselibu atguhst Weldr̄e. Mahjas winam koti gruhti, un beeschi ween tam na v pat ko ehst. Šch̄a laik̄a rodas wina slawe-nais romans „Bads“. Tad wehkreif winšch̄ mekl̄e laim̄i Amerik̄a, un weenu j̄eemu pa-wada Tschifaḡa, t̄a eslu d̄selšszeta konduktorz (eep̄paidi attehloti škiz̄e „Seeweeschu uswa-ra“), lai pehz tam šalihgtu par strahd̄neeku Dalrumples kweeschu farm̄a Seemekdafot̄a, nepahrdesjami plash̄as d̄seltenšat̄as prerijas wid̄u. „Naweens putns nelaid̄as, noweenu d̄sihwibu neredseja, weenigi kweeschu witko-schanu weh̄j̄a. Weeniḡa k̄ana bij miljonem šeenahschu zirpschana.“ Šaules kwehle, ne-

šehligi auktās naktis, leetns, dšerichana un karichu špehle... Ta ir Samšuna „Klaidona deenu“ un „Zacheja“ pasaule. Bež tam Samšuns dodas uz Kalifornijas viņa lauleem. Notur vairākus preekšlasījumus Minneapolisā par skandināvu dzejneekem, un šaveem tautas braštem par amerikāņu kulturu, kurai arī usbruh. Winšch taišas nomestees par friiseeri, bet tad pahrdomā, kad prof. Frederiksens viņam aisdod naudu atpakaibrauzēenam uz Ēropu.

1888. g. wajarā winšch eerodas pee leelās Kopenhagenas awijes „Politiken“ redaktora Brandeja, ar jawa romana „Bads“ pirmās dašas manuskriptu. Brandejs griib manuškriptu noraidit, bet tad eestatas noleesejuškā, bahlajā rakstneeka šejā, un to patur islasišchana. Pahrsteigts no tehlojuma genialitates, Brandejs to eeteiz kahdam mehneschraftsam. 1890. g. „Bads“ parahdas norwegu waiodā atšewišchā grahmatā. Romanu tulko wahziški un žitās walodās. Un Samšuna wahrdš peepeschi kwiwš slawens. 1892. g. Samšuns ušraksta „Misterijas“, 1893. g. — „Redaktoru Ringi“. Bež tam Samšuns ašbrauz uz Parisi, kur rodas wina „Šaunā seme“. 1894. g. Samšuns pabeids „Pamu“, weenu no leeliskādam himnam dabag weentulibai un mešchu burwibai. Šanehmis waltšs stipendiju,

Šamšuns apžeto Šoniju, Šreewiju, Šaufasu un Turziju. Tai laikā parahdas wina „Wiktoria“, „Pee walstibas wahrteem“, „Wafara blahma“, „No welna parants“.

Tagad Šamšuns šafneedsis 50 g. wezumu: „Kad žela gahjeis šafneedsis pušmuhšchu, winšch špehle šlušinatos tonos.“ Rodas „Sem rudenigām šwaigšnem“, „Žetineekš špehle con sordino“, „Benoni“, „Roše“, „Laiša beheni“, „Semes šwehtiba“ un „Šee wag pee akas“.

Kahdreij nemeera pilnais šlejotais, Šamšuns eemihlojis šlušumu un apmetees šawās mahjās Nōr-Solmenā, noslehdšees no wišas pašales. Šihurigi wina wahrdi, kuruš tas teizis preekšch dašcheem gadeem: „Wišiš do mā, ša notikumi norišinas tikai leelajos žentros. Tas now pareisi — wišchana, meli, mihleštiba, nahwe un ašaras šastopami ari wišmajakajās lijdās. Dšihwes degpunktā šahw žihweš, tikai un weenigi žilw-šs. Mani neinterese šabeedriba, mani intrese pateesiba, un šcho pateesibu es mekleju katrā atšewišchā indiwidā.“

4. augustā šchis špehka, dabas poešijas, japašinā dšikuma un wešhmainā šmalškuma dšejneeks, kaš atradis kontaktu ar dabas taurišchigo noslehpumu, šwinēs šawu 74 g. jubileju.

Nepazītais ornaments

Drihši pežš keišara Franža Jošesa kroneschanas uz winau tika isdaritš atentats. Kašds škrodera mahžeklis mehginaja winau nodurt, bet liktenigais dungs eestrehga keišara kalla šaites šrahdšē, un atentats nešdewās. Drišniškīgās isglahšchšanās peeminai ušbuhweja Botiwa bašnizu. Tās eestšpūšes un ahreenes isgrešnošchanau tika šarihlotš konkuršs ar godalgam. Štarp žitu, kahds nepašihštams architekts eesuhštija břihišchki škaišta ornamenta šihmejumumu, ašrahhdidams, ša originals atrodtees wina ihpašchumā. Šihmejumam bija ahrtahrtiga peekrišchana, un šchurija tam peepreeda pirmo godalgu, ušaižinot šanemt maškū un nodot pašchu ornamentu. Šaimigais architekts ari nekawežās to darit, un isstahštija beš tam, ša pee retās mantas žižis. Pirms daudšeem gadeem, žetojot Arabijā, winšch škaišto ornamentu atradis pee kahda mušulmana mahjas un to atpirzis par šmeekla naudu. Ar laiku tas reto mahšlas darbu pats peemiršis un tikai šafarā ar isšludinato konkuršu atžerejees, kahda manta atrodas wina ihpašchumā.

Leeliskais ornaments tika isleetots bašnizas ahrdurwju isgrešnošchana. Uz bašnizas eeswehtišchanau šapluhda wišš Šabsburgu monarkijas „seeds“, un wišpahri miššums tautas. Kahds wezaks kungs ušmanigi šahka wehrot augšchā mineto ornamentu un pirmā momentā, pahrsteigts, eephehta ažiš, bet pežš tam šahka šluši šmeetees. Winam tuwojās kahds galmineeks, štahdijās preekšchā un apwaizajās par šmeeklu eemestu. „Žuhs, ešjelenze, tuhliā šmeesatees tāpat, ša es,“ teiza firmais kungs, „šemu austrumwalodu profesors, un tag tur now nekahds ornaments, bet mahšlineezikiš išweštš ušrakštš wezarabu walodā: Maš, il allah, mohamed rašul allah!“, t. i. „Šeels ir Maš un Mušameds wina praweetis!“

Protams, isbijees, galmineeks kuhdja profesoru nemeenam neteikt par nepašihštamo atradumu, šo wehdejais ari apšolijās. Šomehr, ažišredžot, ar laiku eestahdem kaš bija nahzis aušis, un pežš dašcheem gadeem pee bašnizas remonta škaištšais ornaments neuškrihtošchā šahrtā tika noemtis.

Klaida Gernana.

Grēku sūdēšana

(Beigas.)

„Turpini!“ — preesteris uzmudināja, bet viņa dzīvē balss lihdzinājās kautram šķūstam.

„Tad, zeenijamais bīststehvs — at vaj, kaut dvehsele to pahrzeesti, kas tahlak buhs.“ Tad es sajutu jaunu pahrmainu šavā ferment. Neišakamā jaldā ijsjūhta radās, nahtot pee atfinas, ka sem mihlo-škas firds wehl zita dšihvības elpa šaklan-

drato mihlas peeminekli išpaustu. At, do-deet man padomu, zeenijamais preesteri, ka luhgtees man švehto jaunavu Mariju, ku-
ra pate reiš mahte bijuši, lai es abortā augli iņihzinoht paliktu dšihva? Man til bail, til ahrprahtigi bail no nahtves, jo eņnu wehl jauna un dšihve til burviga šavās preeku un štinuju ijsjūhtās.“

Preesteris vairakas reišes drudšhaini

No kreisās: starptautiskās sieviešu padomes prezidente ledija Aberdin, zviedru delegāte un Zviedrijas ārlietu ministrs Slanders.

šama un tad, es dširdeju no ahršja, ka man buhs behrs. . . Šo darit man tagad? — Man, kas šavu šakštumu lihdš šahim ka weenigo baudu bija dšihvē ijsjutuši. Vaj tešhām kaut ševi šakropļot dehl šahdas burvigas vašaras nahts grehzigās kludās?”

„Vaj tavam vihrām šahda nojauta ir par šho grehku?“

„Nē! Viņš to wehl nenojaušh, kaut ilgojas behrna, kurš švehtās laulības šai-

noglaudija gaišhos matus un mitro peeri. „Krištus, palihdš man atbildi rašt šhāi ne-išprotamā grehku haošā,— viņšh domās luhdša.

Viš lodšina atškaneja klusi šhūstī. Viņšh juta, ka grehžineezes ašaras atveeg-
loti rašijās, jo leelais firdsapšinas ilogs bija novelts, uštizot to nošlehpumainajam bīstškrehlam.

„Tu eši šmagi nošegūšees, mana mahša,“ preesteris, beidsot, šavu špreedumu teiza,

„bet wehl tablak grehkā grimt es tewi pa-
fargaschu. Totwam grehzigī eenentam aug-
lim jadsihwo! Tu nedrīhiti pat domās pee-
laiht par muhšdeenu nošodošo abortu.
Sawam wihram tu wehl šhar nakti grehkā
atšihsees . . .“

„Nē, nē, nekad!“ grehzineeze eefleedsās
tif stipri, ka deewluhdjeji pahrschteigi atšā-
tijās atpakaš.

„Tew tas tomehr jadara. So pateesibu
noleegt un winam zita grehtu par šawu at-
siht list, buhtu jauns noseegums pret ašto-
to baušli. Waj taws mihtakais tew wehl
ustizigs?“

„Nē,“ grehzineeze zaur ašaram šchawštie-
ja, „ari winch ir prezejees.“

„Waj tu to finaji jau eepreesh liktonigās
wasaras naktis?“

„Nesinaju to. Bijū besprastigi eemihle-
jušeēs, nejautadama, kahda wta pagahne,
waj šabeedriškais šahwotlis. Mku weenigi
wina šuhpstus, wina balši, kura tif loti
lihdsinajās juhšu balšij, zeentjamats biktš-
tehws . . .“

„Manai balšij?! Bet moia mahša . . .“
jaunais ašfets uštrauzās.

„Peedodat . . .“ grehzineeze no jauna el-
šoja, — „es neko wairak negribeju teift.
Nesakat man til zeetširdigu špreedumu, lai
es atšihotos wihram un šawu šlaisumu ša-
kroplojot, dšemdeju behrnu. Man naw ari
lihdsjektu tā eesahkt jaunū dšihwi, ja wihrs
mani no mahjam aisdžen, es waru zeret
wehl tif uš abortu . . .“

„Waj tu šawus grehkus gribi nošchelot
un atrašt pareišo zeku uš labošchanos?“

„Nošchelot nē . . . jo ta bijuši mana wee-
nigā, ihštā mišla, kuras šwehlošchako nakti
es nekad ašmiršt newarešchu. Bot kautkah-
da išeja man tomehr jarod.“

„Tad klaussees un nepahrtrauz mani!“ un
preesterā bals paliko arween šugestejšochaka.
„Sawam wihram ištuhdšī laulibas pahrschā-
puma grehtu wehstulē, jo tas tew buhs
weeglak un pašargās no uštrauzošchās išt-
runašchandās. Za winch tewi buhs peete-
lošchi mišlejis, winch augštširdigi peedos
un ašsolisees šweišo behrnu par šawu uš-
stotit, ja ne, tu wareši palikt pee mahšas
Magdalenas majajā N. klosteri lihds tawa
liktenigā štunda peenahšs. Nebihstees no
mahtes laimes, kaut ari ta noseedšigā zelā
rašta, es tizu, ta taawu turpmako dšihwi to-
mehr apšklaidros. Tu wehl eši tif jauna,
lai pate šawam behrnam maiši nopelnitu
ari par darbu klosterā mahšas paruhpešeēs.
Nesahdu zitu šodu es tew šajnižas wahrdā
neušlīšchū.“

Pehz gada majajis N. klosteris lepojās ar
jaunu eemihneeku, kuram dšihwiba bija
uštuhguši, šwehlošchās, grehzigās mihtas
wahrdā.

Mištīšo zektu šlujumu gan beeshi trau-
zeja majā brehtuka waldošchā balšs, bet
klosterā mahšas tas neatbardija, winaš
preezajās lihds ar gaischmataino preesteri,
ka diwas dwehseles ištahbtas no pašu-
šchanas.

Pahr klosterā noslehpunaino dahrju bija
nolaidees wasaras šapnis, kad jaunais aš-
fets, kurich bij paštahwigs weehis klosterā
bašnizina, šchodeen gurdakeem šoteem tā
zitām reišem šoļoja uš ešera puši, kur rotali-
gā šawinā aires šapnaini šchuhpojot, šehde-
ja jauna šeeeweete.

Wina tif tad šawu tumšchmataino galwu
išbijuseēs pagehla, kad ešera malā atšlaneja
pašihstama balšs, kas prata maigi glahhit.

„Zeentā kundje, waj es juhs išttrauzeju
no burwigās seedona idilles?“

Šaunā šeeeweete nošardama, štrauji pee-
aireja laiwu kraštam, weiški ištšedama
malā.

„Zuhs šche, monšinjor!“ wina šawu pree-
tu neslehpudama, tam drošchi roku pretim
šneedja. „Es teeshām šahku šapnot, jo
šche tahds nomeerinohšs šlujums.“

„Ja, zeentā kundje, šcheit atrod meeru
katra šatraukta dwehsele. Te tifai dabas
krahichums, Deews un zehli šapni apšahrt
mahjo. Es preezajos, ka jums šchi atših-
schana par wehlu naw nahšī.“

Lehnā gaitā wini šoļoja tablak. Walodas
raišijās břišwi, zilweziigi, bes religiošā ašte-
tišma peejawam.

Šahkumā, pehz pirmās eepašihchandās
pee biktškrešla, jaunā šeeeweete šardama,
wairijās wina šabeedribas. Winch tatšchu
wisintimatos winaš noslehpunus finaja!
Bet drihš ta šawu šaunu pahwareja, jo
preesteris šmalšjuhtigi likās ašmiršis wi-
nas šamos darbus, ušrunadams wina tā
šabeedrišku damu, kuras šabeedribā patihka-
mās šarunās war ištšlaidetees un atpuhstees
no dwehseles šmagajeem pahrdšihwojumeem.
Tā wina tihri nemanot arween wairak ju-
tās šaistita pee ašteta šugestejšochās, nelee-
kufotās balšs un kahdā deenā atšlahja šewi
jaunu, šaldi šaigu ištjuhtu: wina mišleja
šawas dwehseles glahbeju!

Wina nebuhtu šeeeweete, ar rutinetas šo-
šetes pagahtni, ja wina nenojauštu, ka ari
gaischmatainais Krištus mahžeklis pehz wi-
nas teezās un wairijās.

To nenoslehpā wina newiltotās azis, ro-
ku peeshahreeni atwadā un balšs wehl šmel-
došchakais maigums.

Bet wahrds wini abi wairijās, kaut ma-
fakā mehrā to iſpaust. Schis ſapnis nefad
nedrihſiteja peepilditees, to wina ſinaja, jo
mihla bija atkal nomaldijūees aiſleegtā
zefā.

„Eš nahzu no jums atwaditees, zeenitā
kundſe,“ preesteris ſkuntji turpinaja, „jau
ſchowakar wilzeens mani aiſwedis zitā pa-
ſaules ſubhriti, kur mani gaida jaums darba
laufs.“

ſkaiſtā grehžineeze bija tiſ pahſteigta
no ſchi negaiditā atſlahjuma, ka wina ap-
ſtabjās pee roſku krubma, pluzinadama ne-
juhtigi maigās lapinas un bailēs eepſtām
azim preesteri uſluhkodama.

„Newar buht, monſinjo, ka juhs jau tiſ
ahtri gribat muhs atſtaht? Kloſtera baſniza
ſwehtdenās eſnauდიſees bej juhsu ſkaiſta-
jeem ſpredikeem.“

„Tahds ir muhsu liſtenis,“ preesteris at-
ſinās, „tiſko mehſ kahdā weetā eedſihwoja-
mees im ſew uſtizeto dwehſeku uſtizibu ee-
gubſtam, kad nahſ atkal augſtaka pawehle
ſcho weetu atſtaht. Paſcheem mums ſawas
dſimtenes ſubhritis nam. Mehſ eſam muh-
ſchigi flejotaji, kuru peenahkums ir tiſkai
zitu laimi raſt, paſcheem mums tās ſemeſ
wirſu nedrihſt buht.“

Pee pehdejeem wahrdeem, jaunā ſeweete,
mairs newaldidama par ſawām ijuhtam,
ſtrauji aiſlauſa roſchu pūmpuru, notrauf-
dama wehl juhtigās lapinas ſemē im aiſ-
ſkrehja, atſtahdama preesteri apmulſuſchu
weenu.

Jaunais offets ſaudſigi nolauſa eewaino-
to pūmpuru, noleezās uſlaſit wehl ſmarſchi-
gās ſeodlapinas, noſluhſtija tās wahrigi im
eelika ſawā luhgſchanas grahmatā.

Bet jaunā ſeweete aiſſkrehja uſ ſawu
weentulo zelli, kuru kloſtera mahſas tai kā
patihkamu pawehrūmu pret paſaules no-
doſcheem ſkateem bija eerihkojuſchās.

Geſkrehjuſi zellē, wina elſodama nomētās
zefos pee ſawa puifena ſchuhpuliſcha, kurſch
no mahtes ſtraujās kuſtības atmodās no
ſaldā puſdeenās meega.

„Manu mihlulit, manu puifit, to mehſ
eeſahſim, kad wiſch aiſbraukſ?“ ſchuhſiteja
jaunā mahte dſitās dwehſeles ſahpēs, pee-
glaufdamās behrnam. Kad preesteris uſ-
manigi atwehra winaſ zelles durwis im
ſkuntjām azim brihdi fluſedams norauſijās
noleektos, elſojoſchos plezōs, jaunā mahte
aſaram pahſlahtu ſeju, pazehla ſawu ſkai-
ſto galwu.

„Monſinjo?“ wina drebedama iſdweja.

„Peedodeet, zeenitā kundſe, ka eš eedro-
ſchinajos jums ſeſot. Eš gribetu atwaditees
ari no maſā puifſicha, kura dſihwidas iſ-

glahbichanas atzere man tiſpat tuwa kā
jums.“

Kad grehžineeze wehl ſkafat eedſchuhſitejās
im wehl ſemak pahſ ſchuhpuli ſawas ſarau-
datās azis noleeza, wiſch tai lehni tuwo-
jās.

Tiſko juhtamu roſas peefſahreenu wiſch
noglahſitija raudoſchās ſeweetes tumſchos,
ſpihdigos matuſ.

„Zai juhsu aſaras weenmehr tiſ ihtas im
kriſtaliſetas ſawā ſahpju iſpluhdā, kad juhsu
nemeerigā firds neaiſſneedſamos ilgu dahr-
ſos nomaldas, tad debeſs ſawu meerinaju-
mu nefad neleezs.“

Tad wiſch noleezās pahſ maſo puifiti,
aiſſkahrđams wina peeriti ſawām ſkaidrajām
luhpam.“

„Mudſi leels, maſais zilwezin im paleez
par freeſnu zilweku. Par atbalſtu ſawai
mahninai im lepmumu wiſat tauſai. Un
kad tu, kā jauns preesteris ſawu pirmo
ſwehtās miſas upuri laſiſi, tad aiſluhdi ari
par mani, waj es dſihwſ waj miris tad
buhſchu. Zo Deewa preekſchā mehſ nefad
newaram peeteekofſchi ſkaidri im beſwainigi
buhſ!“

Kad jaunā mahte wehl nepahſtahja elſot,
wiſch brihdi ſchauhijās, waj nenoglahſtit
wehkreiſ winaſ ſkaiſto galwu, tad atgahja
daſchus ſofus atpaſat, pahſwaređams ſchis
alkas.

„Dſihwojat ſweika, zeenitā kundſe! Zai
liſtenis juhs paſargā no tablakām wiſſcha-
nam. Mans peenahkums ſchai burwigajā
kloſtera fluſumā iſbeidiſees.“

„Monſinjo!“

Tas bija ahrprahtigſ dwehſeles fle-
deens, kurſch no jaunās grehžineezes luh-
pam atſkaneja, bet preesteris, zihnidamees
pret ſcho ſahrdinoſcho ſauzeenu, jau bija pee
durwin.

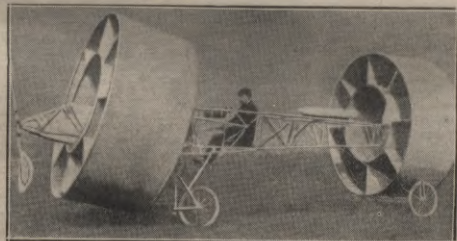
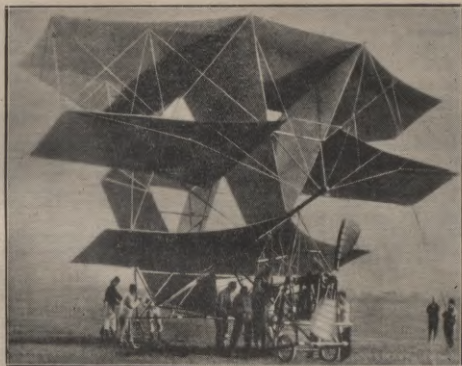
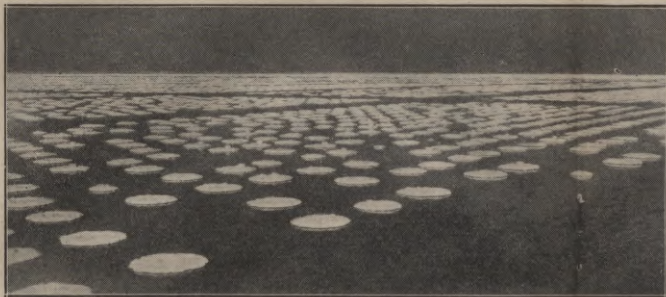
Wiſch wairs neredſeja, kā daitās roſas
wiſmaigakās ilgās pehz wina ſneedſās, ne-
redſeja ari to, kā newaldamās elſās miſlo-
ſcha ſeweete ſabruka pee ſawa behrna ſchuh-
puka.

Kad preesteris bija atſtahjis noſlehpumai-
no kloſtera ſapni, wehſch, uſmudinadams
ſtipram buht, wehſſinaja wina karſto peeri,
tizedams, ka jaunā aſketa dwehſele bija wa-
ronigi iſzihnijuſi ſahrdinajuma zihnu.

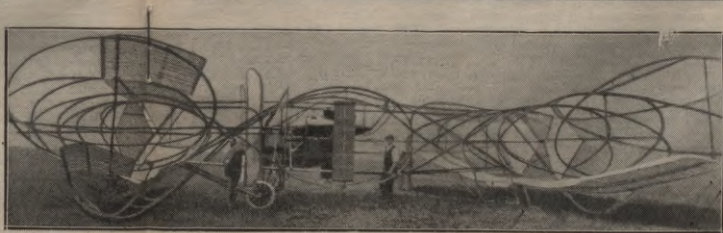
Optimists.

„Ak, mans vecākais dēls, tas palaidnis, no
tā nu gan nekas neiznāks un tas gan laikam
ſawas dienas nobeigs pie karātavām!“

„Ak, neesat taču tāds peſimists! kas var
zināt, varbūt viņu pēdējā brīdī vēl apžēlo?“

Pa kreisi augšā: Aleksandrijas tuvumā atrodas plašs līdzenums, kuru applūšina jūras ūdeņi. Karstajās saulē ūdens izgaro, bet jūras sāls nosēdās uz zemes sadalītiem mīnietiem, kas apstāj ar lielu sāli kristallu kārtu. Augšējā uzņēmumā ar sāli aplātie mīnietu gali izskatās līdzīgi baltām peldošām ripām. Apakšā: Sāls rāva Aleksandrijas sāli dārzos — kad uz mīnietiem nosēdies pietiekami daudz sāli, ūdens pieplūšanu noslēdz un, kad ūdens izgarojis, sāli no mīnietiem nodauza un savāc. Pa labi augšā: Francūza Dovana fantastiskais daudzplūkanis, kas jau pirmā mēģinājumā 1909. g. sabruka drupu kaudzē. Vidū: Francūza Šivodana 1909. g. uzbrūvētais aparāts, kas arī netika gaisā. Apakšā: Angļu konstruktora Seddana fantastiskā lidmašīna, kuru tas uzbrūvēja 1910. g. Pacelties gaisā ar to viņam, saprotams, neizdevās.

Pelnu trauks

(1. turpinajums.)

Atzeredamās, ka viņš ir labās atteezības ar mušņu principālu, pahrliku, un nedrīkstēju viņu aishvainot; atrunajos, ka paškreiņ newaru, nekā noteitta pašazit, liķu tam peenahft wakarā, kad wareschu dot noteiktu atbildi. Behz tam aprunajusees ar šawu darba beedreni, nolehmām us-aizinajumu peenemt; tas ir, ja viņš mums atļauj turetees kopā. Saprotat, mehš zitadi newarejam... Un tā juhs muhs wijs trihs redsejāt kabarejā. —

— Waj juhs wakar šho lokalu pirmo reisi apmeklejāt? — Elmars eejautajās.

— Nē, es biju jau tur bijuši dasčas reises pirms tam, — wina weenkahršchi pateiza.

— „Kad, un ar ko?“ — viņš gribeja wehl jautat, bet sawaldijās.

Wina turpinaja:

— Tur wijs riteja gludi. Juhs mani usrunajāt, un mehš norunajām fatiktees. Bet tad wijs kareschigijās.

— Kad juhs nospehlejāt pehbejo marschu un warejāt dotees prom, es, negribedama likt us mani ilgi gaidit, pašlepus peegahju „oberam“ un eeteizu tam pašneegt muhsu galdinom rehfinu. Bet — kam es to dariju?... Zif mulligi... Wiņsch mani pašlausija un peedsihwoja, nabadsinisch, nepatishchanas... Tapat ari jums wehl newajadseja steigtees ar iseeschamu us eelas. — Duhminisch, kā muhsu kawaleeri sauza, — tā juhs pašchi dabujāt par to pahrleezinatees, ir traki eedomigs kungs. Wiņsch usbruka wees-mihlim, nolamaja, noķengaja to, pahrmesdams tam ta netaktischi soli, ka tas preech-laiķus bahschot rehfinu azis, jo wiņsch tabda wehl neesot pašfijis, jeb, — waj winam šcheit neustizot?!... Un kad es, eeschelodamās par nabaga kalpotaju, kirsch tomehr bija tik augstfirdigs ka mani nenodema, wiņu wainu usromdamees us sewim, pateizu, ka pee rehina pašneegschaas wainiga esmu weenigi es, Duhminisch netaupija ari mani...

— Ko tad wiņsch jums pahrmeta?

— Loti daudsi. Peemehram: waj mani tikaj negaidot kaut kur kahds „glumaks puiķis“, ka es tā steidsotees, eecedama pat ar šulaini šlepenās norimās?... Ak, Deets! Ais kauna es nesinaju kur dehtees, — nebiju wairs drošja, waj wiņsch naw ko nowehrojis.

Tā Lidija istahstija notikušho.

Wiņas istahstijums Elmaru amiseja. „Nabadsite,“ — wiņsch domaja, „kahdās spru-

kās tu esi bijuši manis deht...“ Un winam eenahza kas prahtā, ko atrada par wajadsigu Lidijai eebilst.

— Redsat, — wiņsch refoneja, — juhs pirmi pahrmētāt man, ka es pahrsipibleju; tagad to pašchi es waru pahrmest ari jums, jo... es nefahdi newareju eedomatees, ka juhs til maš sewi zeenat...

Wina eepleta azis:

— Kā tā? — es juhs nesaprotu.

— Sakat, — Elmars turpinaja: — kas mani, jeb, teifim, — brihwu pilsoni, war aisturet pee galda, kura šabeedriba mani ne-interese?... Sinu, juhs gribat teift, ka til brihwi juhs nemas nejuhtatees, kā bijāt atkarigi no Duhmina kunga labwehlibas, kura deht, ja tas isteiktu par jums šawu neapmeerinatibu juhsu prinzipalam, juhs waretu pašardet weetu. Bet ta jau ir pahrsipibleščhana, jeb, ziteem wahrdeem, sewis nezeeniščhana, kas peerahda logisķu domu truhfumu, kad tās neweiflas, wišadu kaunu warbuhtibu paredses afoziazijās leef ufftatit leetas nepareišā istawerē, tās pahrsipiblejot, un tā paet garām juhsu pašdzeenai. Ja, mašā, naw labi, kad zilweks, šuhdidamees par rihtdeenu, padodas zitu gribai, kas wina personibu apšpeesch. Geļsch ta pašahw wiņas zilwezes leelaiš posts un nelaieme...

— Ja, jums weegli tā runat, kad juhs esat nodroščinats, — no neweena neaffarigs; jums ir šaws arods, kas labi teef atalgots, un jums naw jedomā par to, ko rihtu ehdišit. Bet ne tā man...

— Weenalga, mašā, weenalga... — Elmars noteiza resignoti. — Drihsat tad jau es nomirschu badā, aiseeschu bojā, nekā kauschos sewi kahjam mihdit, garigi išwarot. Weitene pamehrās runatajā šawadām azim.

— Waj finat, — man šahf galwa greeftees. —

— Pareisi. Welte es šatranzu juhs til „pahrgudrām“ runam, topehz nerunafim wairs par to. — Tagad pašakait man, — kapehz juhs no manis behgāt?...

Wina tihfimi eeschehjās, pašuhkodamās apfahrt — laifam, nqpreezadamās, ka atgreesos sewi.

— Juhs mani pateesi nobeedejāt, eerunadamees, ka es pahrsipibleju. Domaju, nes kahdus melus tad nu buhschu šastahstijusi, bet juhs...

— ... šahku usstahtees kā profesors, —
wīnšch palihdījeja nobeigt tai teikumū.

— Ā! — wīna šmehjās; — tikai es gri-
beju teikt: — kā mahzītājs! —

* * *

Auto nepahrtraukti turpināja savu gaitu,
frustodams Rīgas ceļā. Nowehrotājs no
malās nekād neteiktu, ka tur laudis ween-
fabriči wīsinājas, — wīsinājās šchajā nepa-
rastajā agrā rīhtā stundā, kad pilshēta wehl
guleja ļāwū šaldakā meegu...

— Un juhs grībat sinat, kapeh3 es no
jums behgu? — eerunājās wīna peh3 dašdu
nenofihmīgu frāšdu apmainās. Gluschi
weenfabriči: mani pahrāehma panīkās bai-
lēš. —

— No kā?

— No jums.

— Kapeh3?

— To tā ušreis newar pastahstīt. Lai
juhs mani pareiši šaprastu, man juhs jaat-
greeschās pee ļāwū stahsta, — tās weetas,
kur juhs mani pahrtrauzāt.

— Lūhdsu, — tas peefrita, un wīna ee-
šahka:

— Tas buhtu?

— Wihreešchi nemehds šeeweetem tuwo-
tees ar pamahzībām un daščadeem aīšrahdi-
jumem, kā juhs to darat. Tee, parāsti, to
apitah3 ar jofeem, wīhadeem šīteem un nī-
keem, zenschās tai šagahdot šmeeklus, ab-
ter to komplimenteem, gan weetā un new:ā u.
t. t. Bet juhs... Eš nešaprolu, man tai-
ni bīhnumš!

— Pareiši. Bet nebīhnotees. Ka juhs
mani pirmo reiši šastopat wihreeti, kas ot-
šchīras no ziteem, tad — tas nofihmē tikai
to, ka jums ar nopeetnu wihreeti wehl naw
bijuši darišchana. Un kapeh3? Lūh3, kapeh3,
ka wairums wihreešchu...

— Bet tas wīšs tāišchu ir tīf —

Wīna to pahrtrauzā, nepabeigdama. Bet
Elmars, peh3 tās nepazeetīgās balšs īsteif-
šmes, noprata, ko tā bij grībejuši teikt. Wī-
nai, lūh3, wīšs tag bija tīf neinteresanti...
Tāišchu wīnšch īslīkās nešaprotām.

— Kapeh3 juhs nepabeidšāt? Šakait
ween, — ko juhs grībejāt teikt.

— Nē; es labāf neteišchu nekā. Zeb
tomehr: neušfatat mani par tahdu nuška
šostinu, kas nekā nefina un nešaprot...

— Zīf jums gadu? — Elmars pehšchīni
eejautājās.

— Dewīnapadšmit.

— Nēšēet, tag šīpri maš, lai jums buh-
tu ļāwū šaw3 noteikts uššats par dšīhwi un
zilweeem.

— Bet ja nu man tahds ir?

— Zr? — wīnšch pahrprasīja, nefina-
dams, ko atbildet, un wehrās wīnā, it kā to
pehtīdams.

Štati šastopās, un tee bīhdi lūhkojās
weens otrā, kā tad špehteem mehritoš. Bet
wīna neištureja — nowehrās pirmā...

— Juhs paleekat man atbildi parahdā.

Wīnšch wehl neatbildeja; wehroja tās je-
ju — tad šahwa šalam krīst uš tās kašlu,
kruhtim... Ahbotweidīgās, uš preekšhu ī-
šlehušchās, elastīgās kruhtis... Tās šēdša
baltā šīhda rīpša blūšite, ar šilo krawati;
mehteli tā bija apogajuši walā, šaudama tam
bīhwi krīst pahr plezeem; ari ļāwū šeltaino
beeso matu pīhni tā nebija aīšmiršusi, —
pahrlikusi to pahri plezam, tā šewi dekorejot
un peedodot wīšai ļāwaj buhtībai leegu, šee-
wīšchīgu grazīju.

Kā wīšs tas wīnā3 peestahweja!.. Tīh-
šni šchuhpodamās uš auto šehdeška, kas tos
neša, Wīdija šchāi ļāwā bīhwejā, nepreeš-
stajā pošā, bija waldfinoška. Tahdas ir
jaunawās, kad tām wehl šwešcha kofe-
terija, — zenschānās patīkt wihreešcheem, bet
tās, — ļāwū jaunō, newainīgo un wīngro
meesu špraiguma un jaunības roščaino ze-
ribu un šapnu, pašchpachwībā, aīšrautas, —
īšturas it kā bej masatās eewehribās Bret-
ļāwū ahreeni, ļāwū gehrōu, to krahju un krou-
šombīnejumu, kas teešchi tikai tad ari eetwer
šewi šawštarpeju harmonīju, jaunawās dai-
lumu īzjelot, — Wīdija Elmarām šchfita lī-
dšīga ejam genīalam mahšīneekām, kad tas
newehriģi un, leekās, pawīšam pawīrīšcheem
otes wīlzeeneem krahšās treepdams uš aude-
kla, rada dšīhwi, azīs glahštōšchu glejnu!..

„Ešpansīwa, pīkanta un apburošchi daīta
būhtne!..“ domāja wīnšch. Pīlņa šemes
špehta un līhds ar to romantīgās un trauf-
šmainu teešmi — dšīhwi dšīhwot, wīnu bau-
dit un jušt! — tā alka mīhlas un, līkās,
paščaišleedšīgās akdotības pahršpehšam, —
kā šelta druwai ļāwā breedumā uš pīahweju
gaidot... Gan meesīģi wairaf attīhšīta,
nekā garīgi, tā, domajams, tomehr prata zee-
nit zilweeku, kas garīgi pāzehlās tai pahri;
un wīnšch, Elmars, šchīs atturīgais, kautrais
un weenfahrišchāis jauneklis, kas līhds šchīm
nepašina wehl neweena šīršības, — šiltās,
neleekulotas peekerīchānās šew, tagad bija
tas, ko šchi meitene, šchīs krahšchānāis dabās
šēdšs, bija īšraudšījušees šew, kā ļāwā plau-
kuma zeenīgu šaehmeju... Zeb — waj
wīnšch maldījās? — warbūht nebija šchīs
balwas wehrts?... Tāišchu ļāwū ne!.. Wī-

na bij līkusi tam šapraft, ka zits nefas viņu pašlaif neinterefeja!..

Un, dšifu, šapnainu škatu meitenē wehrdamees, entufiafma pifns, Elmars eefahka:

— Eš — atbildi parahdā?.. Nē, mans burwigais behrns, — Elmars nefah un nefo neweenam nepaleef parahdā!.. Luht, mana atbilde!..

To fajifis, winsch apšahwa viņu, impofanti pahr tās šēju nolēkdamees. Wina to neflešpa, pavehrās preti, un to luhpas iafapās ilgā, karftā šluhštā...

A.

Ačgārņibas, Bajāru laikos' Dubultu plūdmalē

Maigs vēja vilmis glāsta priežu galotnes. Šausmīgs aukstums kremta miesu, bet gars nesās uz Dubultu plūdmali. Majoru pusē pie teātra kases lūpu uzrāvusi sēd „zvejniekmeitiņa“ Andelē ar biļetēm un pusstundu ilgi skaita naudu, katru santimu pamatīgi apgrozīdama. Sak, ballē salasījušies visādi „knaģīši“, Dievs zin, ka neiešmugulē falšu kaparu. Kamēr zvejniekmeitiņa skaita naudu, Dievs ar viņu, bet kad sāk runāt, ačgārņibas vien jādzird. Tu cilvēks meklē atbildīgos rīkotājus, viņa tevi sūta pie statistiem un koristēm. Ka nav, nav, kas saprot, no lietas. Lai svētīti tādi tautas darbinieki.

Uz rozā afišas dižojās brašā dailieša vārds, tāpēc vien nācu, bet kur tu, starp „bajāru ļaudīm“ šo nemaz neredzu. Klausos ar abām ausīm tekstā, varbūt, tomēr, tomēr pēc bals to atradīšu, bet vējš aiznes vārdus prom un nedzird ne zilbes pat tie, kas goda vietā iesēdušies. Ka ne, ne, jāmēģina taču atsēsties. Sāku meklēt kur sēž tie divlatnieku biļetnieki, bet mīļā, baltā, te i pats profesors neatšķirs, kas maksājis santimus, kas latus. Tas likteņa pirksts!

Labāk nopērc ābolkūku un atspiedies pie priedes pavēni. Bet kas tad tas? Āboļu vietā kūkā iekūpojies rabarberu ķisēlis. Ačgārņi vien, ačgārņi vien!

Nekā darīt, jāsamielinās. Sāku ar visu sirdi un dvēseli sekot mākslai. Un ka nu tu tā brīdī raugies, uzreiz notiek kaut kas tāds — pavisai ačgārņi. Skatītāju priekšā izkūpojās fotogrāfs, pārtrauc izrādi un, āre, taisa uguni, lielu blikšķi un pasaka paldies! Pēc tam spēle atjaunojās. Laiks tik nežēlīgi auksts, bet spēlmaniši stāv kā balķi uz vietas. Kāda tantīņa prasa, vai senie ļautiņi bijuši tik rāmi kā jaunpiedzimuši jēri? Jeb vai aktieriem esot šitā mācīts spēlēt.

„Nē, grosīt, tie jau visi nav aktieri, bet Rīgas pilsētas komerceskolas audzēkņi. Viņi

No šādi šahmofka tos iitrauceja neparāts klūjums un meers, tag pehfšchai, tā uš burwja nrahjeenu, bija eestahjees... Kas par leetu? Ah! — auto apjrahjees. Kapeh3? Un, palaidis Vidiju walā, Elmars pavehrās uš preefšchu: welbomis.

— Zefā no Vidjemes šchofejas uš Tjcheeturkafnu, atrodas Rīgas-Tallinas dšelfšzefta pahrbrauftiawe, — pašfaidroja šchoferis.

(Turpmā wehl.)

nepazīst vēl mākslas žestus un tādēļ fušierē visu seno laiku sajūtu,“ atliekās tikai atbildēt.

Te kāds iesaucās: „VI, vi, atkal jauns brīnums. Tautu meita kristalla traukā dala rausus.“ Atliek tikai plecus paraustīt un pajautāt režisoram, vai viņš redzējis, ka seni ļaudis pazinuši kristala (vai vismaz labi slīpēta stikla) bļodas.

Izrāde vēl nav beigusies, bet pats režisors ar naudas koferi rokās jau blisīnā acis uz aiziešanu.

Pēc teātra beigām no publikas, (kas galvenā kārtā sastāv no nedaudz kursistiem Nacionālā teātra pāris biroja strādniekiem, diviem lidotājiem, dažiem kārtībniekiem, pāris desmit izglītotākiem vasarniekiem, un galvenā kārtā no grosmuterēm, ķēkšām un acīgiem jauniešiem) applausi. Pēc tam „bajāra ļaudis“, iznāk uz klāja un rokas vicinādami kori sauc autoru. Izrādās, ka aukstā laikā autors nosalis, jo nav atrodams.

Tagad visi kā viens lejā uz dejas grīdu. Griež sudmalīņas, lēc gaillīti sviļpienu pavadībā.

Kāda otrās pilsētas ceturtais klases ģimnāziste ar draudzeni matos iesējušas melnas šleifites un ar savu izturēšanos atgādināja pustrakas visticīņas.

Āre, brašais dailes Viliberts arī noķēris vienu blondīni (atkal blondīne!) un pacienā viņu ar Laimas „Latvēli“. Tad griež valsi uz veļna paraušānu. Spiež jauno brūti pie vestes, lai vecā amizējas ar virsnieciņu un ja mamā un papā atļauj, lai arī prec nabaga dektīvu. Zēl jau nav!

Laiks tik nežēlīgi auksts, ja negrib dabūt kaklā diloni vai plaušās karsoni, tad taisies kā tieci uz māju. Neviens nesmiesies, ja kā zāles būsi iebaudījis dzidro un ačgārņi, tāpat kā korporēlis Visvaldis kulsies uz mājām.

Sporta zvaigznes

Wajaga buht laimei, ja grib guht panah-tumus. Bet galu galh laime gadas katram reiji muhšhā waj wairaf, bet šekmes nebuht naw katram. No ta weegli ifreet šekošhš šlehdeens: laime gan peeder pee ta, bet naw wijs, pat ne tas šwarigakais. Pat zaur nelaimi, šhketamu waj ihstu, war eeguht šawu laimi, ja ween ir tas, kas wajadīgš. To tuhliā peerahdišin ar pahris peemeh-reem.

Venijs Leonards, pašhštamais weeglā šwara bošhā pašaules mejštars, wišhšweizigakais duhru žihnitajs muhšu gadušimteni, burtiški eekritis šawā arodā, kas tam eenešig šimtreem tuhštotošhu dolaru. Wilijs Dšhibšens katru nedeku kahdā mašā klubā Nujorkā šariškoja profesionalo bošheru šazihštēs. Leonards un dašhi žiti šehni šhiniš šazihštēs noškatižās tahdā kabrtā, ka jau dašhās štundas preetiš šahšhčanāš tee eerahpās pa logu wehl tun-šhajā šalē, pašlehpās sem ringa paauģitina-juma un gaidija, kamehr šale peepildag ša-titajeem, lai tad nemanot eeauktos puhli. Šahdu wakarū Venijs Leonards tiš nelai-migi nolehža no loga, ka nokrita kahdam weetu eerahditajam pee kahjam, kas wimu nekawejošhi aišsteepa pee Dšhibšena. Šazihš-šhu riškotajs nejaušhi bijis labā gara šah-wokli un ironiški jautaja mašajam eebruze-jam: „Eh, eh, kas tad tās par parajšam, manu šehn? Ša grib bošketees, tad tatschu naw jaerodas pa logu. — bet, warbuht, tu efi atnahziš tišai noškatišees?” Venijs ahtri ušrahdiža šawu, wehšaf tiš šoti iššlaweto, at-

tapibu. „Eš gribu žihnitees,” wišhš drošhi pašazija.

„Šabi, manu šehn, tad noej lejā un pahrgehrbees,” teiza wišam Dšhibšens. „Pa 10 laiku es tew šagahdošhu pretineeku.” Venijs šhini šazihštē šewi attaišnoja. Dšhibšens škuwa wišā menadšhers, bet Leonards škuwa pašaules mejštars un nopelnija ar duhrem (un daubš šaprašta) apm. 4 miljonuš latu. Dšhibšens ir ari tas wišrs, kas wehšaf Dšheku Teneju padarija par pašaules mejštaru.

Par Leonardu mehš tā tad teesham waram teitt, ka wišam laime eekrituži šleppi, lai gan drošhi war šazit, ka šawas karjerās šahšhčanā wišhš žutās ne wišai laimigš.

Raju 3. Ewriju ihštā šnagā nelaimē. pa-darija par to, kas wišhš šija — par rekordā ušštahditaju olimpiškās šazihštēs. 3. olimpiadēs (Atenu štarpšpehli 1906. g. nerekšino) wišhš eeguwa 10 pirmās godalgas augštleshšhčanā, tahšleshšhčanā un trihs šoku lehzeenā beš eekšreešhčanās. Wišā pašaules rekordi augštleshšhčanā beš eekšreešhčanās (1,645 m) un tahšleshšhčanā no weetas (3,47 m) jau runā pašhi par šewi. Šawas ahr-kahrtigās špehjas wišhš šašneedšis neteešhi, zaur gruhtu šlimibu, abu kahju šreeku, kas šuru katru žitu buhtu padarijis par kropli uš wišu muhšhu. Bet wimu ta padarija par pašaules mejštaru, jo šika wišam pilnigi at-tihštīt wišu wišā energiju.

Ahrsti šaudšigi šagatawojušhi šawu paš-žientu Ewriju, ka wišhš wairs nekad aewa-

Spāniešu lidotāji Barbarans un Kolars pārlidoja Atlantijas okeānu, bet Meksikā nositušies.

rešhot staigat. Kad Ēvrijs šajutis sevi peeteekofchi daudš špekla, wismaf, lai waretu ušzeltēes, wišč wīlžees, tā nu warejis, pa istabu. Wiša wīna zenščanāš iščahjuši uš to, abas kaņas reišē pazelt no jemes. Pehz daudšām nedekam, katru deenu puhlotees, wīnam išdeweēs kaut kas lihdsiģis ležzeenam, 5 zm attahlumā. Nā wišč wātš ištahsta, tas wīnu tā aplaimojis, ka wišč nošehdeēs jemē un šahzis škafi fleegt, lai kaut kā ištīktu šawu preeku. Wehl pehz 2 nedekam wišč jau „lehzis“ zeturtahmetru. Tā wišč wīngriņajees katru deenu, pa zentimetram palcelinādams ležzeena garumu, un kad jau wišč kautzil warejis palaišteēs uš kaņjam, wišč šahzis ari peekoft augstleħščanu, šahštumā gan tikai loti neezigā augštumā — 10 zū. Pehz gada, it deenas wīngriņoteēs, wišč bija šašneedšis šawu meħķi, ko wišč šew nekad nebij uštahdijis, un ari neušdroščinajēes uštahdit, bet ko wišč weenkaħrešči jašneedšis, dšihš no šawas nekalauschamāš gribas. Ne wehlať, tā gadu pehz tam, kad wīnu atšina par muħščīgu kropli, wišč uštahdija jaunus pašaulē rekordus taħleħščanā un augstleħščanā!

Šaunakos laikos, starp zitu, Nūmi un Pelzers ir peerahdijušchi, ka no nešpehziģeem, pat šimeem beħrneem išweidojas pašaulē meistari. Šo pee tā nošimē energija, to ari wīni škaidri peerahdijušchi. Muš, jau tā wīšā pašaulē šlowenus atletus, tā eewainoja, ka neweēšs zits wairs nebuhtu par domajis taħlať nodoteēs športam. Bet abi pahrwareja nešpeħtu, un peekpeeda šawu fermenti šašneegt wehl jauruš panahštumuš. Tas taħču ir gars, un — galwenā kaħrā — griba, kas fermenti žet, waj ari leet tam aišeet bojā.

Attapību un auštastimību šašneedj un išweido ar športu; nereti šchis išpaščibas iščķir šažihštēs išnaħšianu. Tur par šaini waj nelaini nemas newaretu runat, žihštōnim jareħķinas ar deščhadeem štašpadijumeem, un wīnam tee jāpahrwar, ja tee pahrwarami, un ja wišč griš ķuht ušwaretajš.

Dšhonijam Dendi wajadšeja 10 gadu žihniteēs, lihds wīnam dewa išdewību ižihnit pašaulē meistara tituli, ko wišč ari špiš došči eeguwa. Wīšč bij špalwaš šwarā (robesča 57 šg), un lai eeguhtu ištū žihnas šwaru, wīnam wairaf tā 500 žihnās, lo wišč šawā muħščā ižihnijis, wajadšejis notrenet šopšwarā 2000 šg no šawa šwara. 1926. g. Dšhonijš Dendi, jau 34 g. wežš, žihnijās pret franžuš Bretonelu, kas ioreiš bij leelīķā formā. Lihds žeturtam riakim pretineeki turejās weenlihdsiģi, bet gašjeena

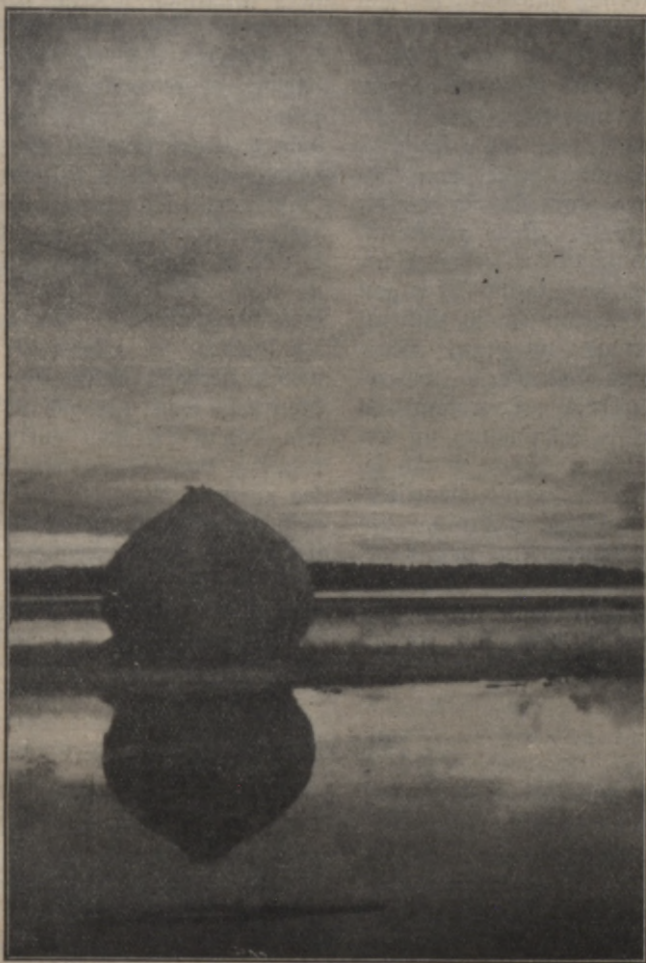
beigās tee, kas šehdeja peeteekofchi tuwu raugam, jadsirdeja ištū, špalgu trošņi, it tā pahrpļihstu štikls, un tee šinaja, ka kaħdš kaulš, waj kauliņš beigš. Kad Dendi atfal parahdijās uš peekto gašjeenu, wišč šmagi fliboja uš labo kaħju, un, lai ari wišč weikli išwairijās no pretineeka ušbrufumeem, tad tomehr bij kaħdš eekšpāids, ka labajš želis iščahjis no ložitawas. Bet pehz dašheem riņkeem Dendi, ar ahtreem un briņiņščiģi weikšleem šiteeneem, kas wīši trahpija meħķi, šaħta šawu pretineeku šawaldit, tā tā gandrīš neweēšs neceweħroja, ka labo duħri wišč nemas nelaišč darbā. Weidšot Bretonelš žihnu jaudeja. Pehz žihnas noštaidrojās, ka žeturā roundā Dendi šalaušģis newiš kaħju, bet labo rofu. Lai nekautu pretineekam nojaust šawu nešpeħtu, wišč, nešaudejot auštastimību un attapību, išlikās, ka wīnam žetufi kaħja, un tā maldinaja ne tikai šawu pretineeku, bet ari wīšu publiku un teefneščuš. Dendi meħņešdeem ilgi bij jānešā rofa šaitē, un pirmā žihnā ar štanžōneri pehz šawas šlīntibas wišč pašaulē meistara tituli pašaudeja. Nekad — kas jāprotams wīna wezumā — tas wairs nešašneedja šawu agrafo formu, bet wišč peerahdija šawas wisleelakās špeħjas, aištahwot šawu meistara tituli tikai ar weenu duħri, ko teeščam war nošauť par auštastimības un attapības genialu išpašmi.

Bet gadas ari, ka žihnu jaude wīšišweiziģakais žihštōnis, un beešči weenigi tadeči, ka wīnam ir gan špeħš un griba, bet truhšt — fantāšijas. Truhzīga eodomas špeħja, leelīķais nerwu meers, šaupija ušwaru šlowenajam australeešču peldeťajam, „bojam“ škarltonam, peħdejās olimpiades šažihštēs, 1924. g. škarltonš tikpat pahršteidšojchi, žif leelīķi ušwareja šweedru peldeťaju Arne Borgu 1500 m distanzē. škarltonš peenahža pee meħķa apm. 400 m preeščā Borgam. Amsterdamā 1928. gadā išanžā otradi. 1500 m distanzē Borgs ar leelu pahrwaru ušwareja škarltonu, un ari 400 m distanzē wišč šahštumā peldeja leelu gabalu preeščā. Bet jo taħlať, jo wairaf Borgu panahža argentineetis šorilla un škarltonš. Australeetis un argentineetis peldeja malejoš nodalijumuš, Borgs starp 2 žiteem widū, weenu nodalijumu tuwať šorillam. Pehdejā gašjeenā škarltonš wīšu laiku ušmanija Borgu, lai tas neaišpeldeťu preeščā, pee kam pilniģi neceweħroja, ka otrā malā šorilla ir jau gabaliņu preeščā wīnam, un labu gabalu Borgam. šorilla labi ušmanija škarltonu, un nekahwa tam aišteigteēs preeščā. Pehdejašis aišpeldeja Borgam garam, pilniģā pahr-

leezībā, ka ušwarejis. Winaš bij dšiki ša-
ruhgtinats, kad uššinaja, ka Borgu taš uš-
manijis par wolti, un ka Corilla „miššea
ehnā“ eeguwiš ušwaru.

Šibeļe, šaprotams, war gaditees ari lee-
lam tšhempionam, bet peemehrs škaidri raš-
da, ka „nelaime“ ir tiki weiklibaš truktums,
un „laime“ — šehja ahtri aptwert pilnigi
pahriweidotu šahwofli. Angļu šmagā šwara

les meštara tituli. Kad Šinejs gribejis
špeest Škotam rofu, pehdejaš ušwodees tik
neweikli, ka Tomam wajašejis domat, ka
Anglijas meštars newehlas wiau pat ne
redšet. Šanifnots jaunšelandeetis nogahjis
pee Šanšena, apmainiieš firšnigeem rolaš
špeedeencem un teižis: „Ušmanees! Ša tu
gribi ahtri ušwaret, tad šanem to pušfi no
kreižāš puješ.“ Šanšena trenerš, uštraukts,

Kā uzņēmumā redzams, tad Lubānes ezers agrākos gados appludināja plašas pļavas.
Tagad, ar kanalizāciju, tas ierobežots.

meštars Šils Škots, šejot laika garam un
dolaram, dewās uš Ņujorku, un zihnā ar
šnutu Šanšenu tam wajašēja rahdit, žif
winaš ihiti wehrtš (išteikts dešmit tuššto-
šhoš dolaroš). Škota attahlais šauteetis,
jaunšelandeetis Toms Šinejs šahdits šlati-
tajeem preešhā tiki tad, kad abi zihštoni
jau šehdejušchi ringā, katrs šawā šuhri. Ši-
nejs, zihnotees ar Škotu, Londonā 2 reiješ
šandejis, bet Amerikā guwis panahšumus un
fluwiš tik šlowens, ka wehlat winam pat
liktš zihnitees pret Dšheku Teneju, uš pašau

šautajis: „Waj tas teešham teefa, Tom?“
— „Šinu noteikti pahrlēezinats par to,“
atbildejis padomdewejš. — „Taš maina
wišu mušhu planu,“ notšchufftejis trenerš.
„Tom, bet waj jušs to drojšchi šinect?“ --
„Noteikti!“ šanejuši atbilde.

Pehž pušminutes Šils Škots bij „no-
šautš“. Pirmajš Šanšena treezeens wiau
nogahša pee šemes, un winam nebija laika
atpušstees. Ša Škotš nebuhtu tik neweikli
šahweizinajees, waj ari ja Šanšens nebuhtu
bijis peeteekošchi štiprs, šaj ar pirmo šiteenu

notrekti Skotu, vaj arī Skots buhtu bijis peeteekojchi formā, lai, neskatoties uz Ķineja īspauſto „wahjibu“, atſijtu Ķansena uſbrukumu. — wiſs buhtu notizis žitadi. Un morale taħda: nelaine ir tam, kas newar.

Atletji ir lepni uz ſavām ſpehjam, bet heſchi wehl lepnaki ir viņu ſkolotaji. Daſchi ſeprot ſawu mahkſu, un tadehſ ſina, ka puħlim iſrahdoſ peefriſcham vaj nepatiku, eeroſinajumu dođ ne mahkſlas gatawiba, bet gan kaut kaħda jenjazija. Šahis beſkritiku ſchiras klaſifikais kritiķis, laikam, buhs greekis ſipomachs, kas preeſch wairak kā 2000 gadeem bija ſlawenakais žihkſtonu ſkolotajs. Wiſch kaħdreis atnahzis teeſchi tant laika ſažihkſtē, kađ ſkatitaji ar wehtrainu peefriſcham apweltijuſchi kaħdu viņa ſkolneeku, jo tas bij uſwarejis ſawu pretineeku. Seno greeku un romeeſchu treneri un ſažihkſchu teeſneſchi nenehſajuſchi ne ſwilpeš, ne laſatinuš, bet gan garu rihkſti, ko wiini iſleetojuſchi, ja žihkſtoni pahrkahpuſchi noteikumus un ſtilu. ſipomachs dewees pee ſawa ſkolneeka — uſwaretaja un to kreetni ſapehriš. Saprotams, ka pehdejais pret to zehlis eebildumus un noteikt peepraſijis paſkaidrot, kađehſ wiſch ſodits? „Tu eſi kautko nepareiši iđarijis,“ ſleedjis lauſchanāš mahkſlas gudrais, „jo iħtu mahkſlineeziktu panehmeenu puħlis nekad tā neapſweiktu!“

Agraf, gluſchi tāpat, kā tagad, atrada ſlawenus hokſetajuš, heeſchi ween, ſoti diħwainā kaħrtā. Preeſch žeturtdaſgadufimtena

Amerikā leelu ſenjaziju ſažehla bofferijs Ķriſo. Tas bija weiklaſais žihkſtonis, to ween paſina, un par viņu ſtaħſtija, ka tas, ſtaħwot uz kabatas laſatina, ne tikaj iſturetu wiſos uſbrukumos, bet arī ſpehtu iſwairitees no wiſeem ſiteeneem. Ķriſo bij laikrakſtu iſnehſatajs Auſtraliajā, kur to nejauſchi, pluħzotees ar darba heedri, „atklaħja“ kaħds boħſa leetpatejs. Paolino un miſſis Kernera uſkrituſchi kaħdam boħſa paſinejam ka wā darbā, pee ſoku žirſchanas. Senatnē kaħds tehws atklaħjis ſawa deħla žihkſtona dahwanas pee arſchanas. Bojoteetis Ķlaufs ſaleezis arot ſawa arkla lemeſi, bet ar weenu duħres ſiteenu to atkal iſleezis taiſnu. Wiina tehws to peeteizis Olimpijas ſpehles, un Ķlaufs tizis lihdi beigu žihnam; tur viņam pretineeks par daudj uſmahzees ar „nokantu“, tā kā viņam gaħjis deeſgan gruħti. Wiina tehws pehſcham eeſauzees: „Laid arkla lemeſcha ahmuru!“ Ķlaufs peelizis peħdejos ſpeħkus, lai atkaħrtotu to ſiteenu, ar ko wiſch iſlabojis arlu, un noſweedis ſawu pretineeku ſemē. Tagad par Deħeku Dempſeju ſtaħſta ſekoħu anekdoti: 2 laupitaji pehſcham pamana, ka wiini eegahjuſchi paſaules meiſtara diħwoħli. Nahwes bailēš weens grib wiſu atſtaht, tā ir, un behgt, ko kaħjaš nes. „Ja nu Dempſejs muħš te atrod!“ wiſch waimanā. „Muħſis!“ viņu apmērina otrs. „Teeſchi Dempſejs wehl neweenu ſiteenu naw dewis beſ maħſas.“ — Taħdas ir muħſu laiku „ſwaigſnes“.

HUMORS

Gadi.

Tiesnesis: „Cik jums gadu?“

Lieciniece: „Divdesmit deviņi!“

... un cik mēnešu?“ tiesnesis galanti apiet kuteligo jautājumu.

„Sešdesmit,“ tā pietvikusi atbild.

Viņi nav ienaidnieki...

Divi puikas kaujās, kā mati vien put. Garām iet mācītājs un saka: „Kaunaties tā plūkties! Vai tad jūs, palaidņi, neziniat, ka savus ienaidniekus vajaga milēt?“

„Mēs neesam nekādi ienaidnieki,“ viens no kaušļiem atsaucas, „mēs esam brāļi!“

Siāmas dvīņi.

„Mammu, vai Siāmas dvīņiem arī jāiet skolā?“

„Jā, dēliņ, katrā ziņā: visiem bērniem jā-mācās!“

„Bet ja vienu no viņiem pārceļ uz nākošo klasi, bet otrs paliek sēžot, ko tad?“

Brālis.

Kundze (aizdomīgi): „Tā tad jūs esat mūsu Minnas brālis? Vienīgais?“

Seržants (stalti izslējies): „Cerēsim, cienītā!“

Tragēdija.

„Kāpēc tu tāds saskābis?“

„Tāpēc, ka es vakar, skurbumā, iestājos pretalkohola savienībā!“

Labs padoms.

„Jūsu padomam paklausīdams, ārsta kungs, es arī gulēju pie vaļēja loga.“

„Un tagad esiet vaļā no slimības?“

„No slimības gan nē, bet no zelta pulksteņa gan.“

Absolūts valdnieks.

„Skolotājs: „Kas ir absolūts valdnieks?“

„Skolnieks: „Neprecējies karalis!“

Par ko Rīgā runā

Kāds augstāks ierēdnis I., dzīvojot lustīgi, it sevišķi pēdējā laikā. Darba kolēģas saka, ka viņš esot samilējis kādā savā uzticāmā darbiniecē A. A. Viņa esot meitene, kas protot piemēroties visu savu cienītāju prasībām.

Rakstnieks B., svētdien bija redzams 1905. g. parkā sēžot uz soliņa un amizējoties ar kādu meiteni. — B. jaunkundzi. Kā dzird B. nedomājot viņu izlaist no rokām, bet stūrēšot uz laulības ostu!

Latgales dzejnieks S., kādu svētdienu bija redzams Meža parkā ar maigā soprāna meitu. Vai S. nav gadījumā mazliet pārrēķinājies?

Kāds akadēmiķis V. nopircis auto. Lustīgi gan, jo kājām nevar spēt izstaigāt 3¹/₂ klm. līdz madāmiņai. Diez', vai kundze viņu padvis ceļojumos?

Daiļais peršu radītājs, tā sauktais Kalnradis esot samilējis, pie tam diezgan nelaimīgi: divās māsās. Vienai no viņām 20 g., bet otrai 19. g., kuŗa labāk patīk to pats K. nezina.

Rīgas žīdi sāk rīkoties pēc Latgales žīdu parauga. S. stāsta, ka tie esot organizējuši kādu „brīvmūrnieciskā ordeņa trieciena komandu“, kuŗu gribot reģistrēt zem kādas sporta organizācijas vārda, tāpat kā Krāslavā. Kā tas viņiem veiksies, tas nav lāgā izprotams, bet domājams, ka te spēlēs galveno lomu kāda žīda F. kapitāls, jo tas esot ziedojis šai organizācijai vairākus tūkstošus latu.

Svētdienas vakarā Vērmaņa dārzā bija redzams mākslinieku sugas cilvēks R. ar pavisam jaunu brūti A. Kāpēc tas ieskatījies tās acīs, nav zināms, bet runā, ka vecā brūte K. esot samilējusies virsniēkā N.

Kāds labklājības ierēdnis B. esot varen lustīgi uzdzīvojis ar daiļo ķēkšu Aijīņu, kādā restorācijā.

Primadonna G. esot pametusi vīru — nākamo mediķi Rīgā, bet pati ar kādu K., ierēdni aizbraukusi atpūsties uz laukiem pie audžu mātes.

Motociklists T. piektdienas vakarā izdzēris 3¹/₂ pudeles dzidrā un aizgājis pie savas līgavas P. Vai ar vecākiem līgumu par tās pirkšanu T. noslēdza ar nav zināms.

Kāda augstība E. ieskatījies daiļās Z. actiņās. Z. strādājot pie viņa kā privātbezdarbiece, sekretāre. Nekas melnās acis diezgan „smukas“ — saka pats E.

Sevišķais ierēdnis J. esot aizbraucis ekskursijā uz Lietuvu. Laba gan ekskursija, jo vecā brūte to uzaicinājusi noslēgt vecos rēķinus par zaudēto mīlu.

Prāto visi, ko darīs V. kgs ar savu neuzticīgo sievu, kuŗa esot pārsteigta no tā izsūtiem dedektīviem „Esplanādē“.

Zils, melns, dzeltēns, krāsu nēsātājs redzēts kādas bārdāmas sabiedrībā, pie tam vēl židietes. Vai šis kungs nedomā pārkrustīties?

P. esot iespēris pa aci kādam žīdu sugas latvju studentam, par to, ka tas, neskatoties uz to, ka pašam sieva židiete gājis pie viņa līgavas.

Melluži šovasar itkā atdzīvojušies, un atdzīvojušies tamdēļ, ka te ir divi tādi radijumi, kā mūžam jautrais, simpātiskais, kādas Rīgas pils. ģimnazijas absolvents G. un viņa jaukā paziņa — blondā H. jkdze. Jautri tēzēdami tie bieži redzāmi kopā staigājot vai nu gar plūdmali, vai arī pa ēnaino Mellužu mežu. Kautgan G. dzīvo Rīgā, tomēr Mellužos viņš sastopams daudz biežāk, laikam „gatavojas“ augstskolai.

G. tēvam droši vien labāk patiktu, ja dēls palīdzētu viņam plašajā uzņēmumā, nekā pavadītu savu laiku jūrmalā ar skaisto blondīni. Jā, tā jaunība, tā jaunība!

Šovasar par jūrmalas simfonisko koncertu diriģentu atkal pieņemts žīds Mēlīchs. Aizbraucot Latvijā viņš pat nekaunējies intervijā nostrīpot, ka neesot ārietis. Latvijā, ne soli uz jūrmalas simfoniskiem koncertiem, kuŗus vadīs minētais žīds! Mums pašiem labi mākslinieki mirst badu, bet valsts nekaunās izdot naudu kādam no Vācijas izmestam liekēdim!

Jans Kiepurā ierodoties jūrmalā sacēla veselumu sensāciju. Viņa koncertu „šturmēja“ vārda pilnā nozīmē. Dāmas „Vienas nakts“ varoni pēc tam mediķa pa visiem jūrmalas restorāniem, bet elegantais polis pazuda viņām līdz ar savu skaisto limuzīnu.

Annas Brigaderes bērēs varēja novērot mūsu dāmu reprezentēšanās kāri. „Daugavietes“, „Imērietes“ un Nacionālā līga savā starpā plūcās dēļ goda sardzes pie nelaiķes šķirsta. Diez', ko par to teiktu Brigadere, kas vienmēr bija latviskās vienkāršības, sirsnības un atklātības cienītāja.

Ārlietu ministrijā ir kāds augstāks kungs, kas labprāt nevienam negrib pazīt. Satiekoties ar kādu, ar ko viņš iepazīstināts, kungs vienmēr pieprasa no jauna stādīt priekšā. Ne-

sen mirušai rakstniecei Annai Brigaderei viņš atādīts priekšā — piecas reizes. Kādreiz rakstniece nenocietusies un strupi atbildējusi: „mēs jau esam pazīstāmi piecas reizes!“

„Grāmatu Drauga“ īpašnieka Rudziša daiļā kundze pa dienu strādā veikalā, bet atpūtu pavada jūrmalā — Bulduros, savā greznajā vasarnīcā. Vakarā viņa — stingrā vecāku „apsardzībā“ pastaigājās plūdmalē.

„Jaunākās Ziņas“ rakstīti, ka uz Igaunijas kronas kursa pazemināšanu iedzīvojušies žīdi — tirgotāji un lieli parādnieki. Kāds žīds vienā rāvienā nopelnījis 15 miljonus. Tā igauņus — bālēliņus piesmējuši likdeguņi. Latvijai, uzmanaties — tādu pašu kapu jums gatavo mūsmāju lielle patrioti — žīdi un viņu kompanjoni.

„Bajāru laikos“ brīvdabas izrāde jūrmalā bija viens milzīgs jampidrācis. J. Akurāters lugu uzrakstījis reti skaisti, bet tās inscenējums nekur nederēja. Laime, ka autors laikā aizbēga uz Kiepuras koncertu — citādi nebūtu rimies savā ādā.

Jūrmalas brīvdabas vingrošanu iekarojuši žīdi. „Gojiem“, kas negrib samaitāt savu apetīti ar ķiploku smaku, tur vairs nav vietas.

Dr. Ziemeļis, mūsmāju nacionālsociālistu otrs vadonis, bieži redzams vientuļi pastaigājočies pa Rīgas ielām un Jūrmalu.

„Antona“ jūrmalas frizētavas darbinieku rīcība radījusi lielu sašutumu. Dāmām — latvietēm viņas liek stundām ilgi gaidīt uz susināmiem aparātiem, turpretī aptaukojušās žīdītes pie tiem pielaiž ārpus kārtas. Tā ir nekaunība un nepiedodama rīcība! Vai tiešām minētā veikalā latvju pašcieņu un lepnumu pārdod par žīdeņu pāris santīmu lielo dzejamnaudu? Varbūt „Antons“ „gojus“ nemaz negrib? Tādā gadījumā latvju dāmām tur nekā nebūtu ko meklēt.

Gleznotāja C. kundze vasaras laulības atvainājumu pavada Majoros. Vakaros raibā promenādes gājienā redzama arī viņa zem brāšā letopa rokas.

Jaunā dejotāja Mirdza Kārklīņš parakstījusi kontraktu ar operu. Jau pagājušā ziemā pie uzstāšanās Virsmieku klubā viņa no pazīstamā kritiķa tika sajaukta ar Mirdzu Kalniņu. (Vēlāk publicēts atsaukums). Jaunā Mirdza ir simpātiska blondīne ar apbrīnojamu figūriņu un graciozu gaitu kā uz skatuves tā draugu sabiedrībā. Mirdzai Kalniņai šī sāncense jāuzskata par sevišķi bīstamu, jo arī tāpēc, ka jaunā zvaigzne tikko atspidē-

jusi un jau spējusi ietekmēt operas balleta vadoņus.

Sezonas laikā pie operas bieži bija redzams sudraba krāsā auto, kam drīzāk piederās vārds „liliputautobuss“. Tagad ar šo mašīnu pa Jūrmalas dzīvākiem prospektiem vizinājās dejotāja Tangījeva - Birzniece.

Kāda skaistuma ārstē likusi Apsītim pagatavot reklāmu skaistuma smēra propagandēšanai. Mākslinieka mets, nezin kāpēc, atgādinot vācu žurnāla „Das Magazin“ uzņēmumu. Protams, „dailes priesteriene“ nav jutusies apmierināta un darbu atdevusi kādam jaunam, bet spējīgam reklamīstam.

Majoru kāpās bieži redzama daiļā Soņa, (tā viņa sevi dēvē) Bebūtovas romānu „Kaislības vilņos“ lasam. Soņa atcerās pagājušos laikus, un viņas liktenis matā esot vienāds ar romānā minētās aktrīses Zuzannas Malvīnes, tikai viņa esot vēl kursiste, bet ne slavenība.

Jaunais vīrs O., pazīstamas korporācijas filistris, kādu svētdienu skaudīgi raudāja Majoru plūdmalē. Sieva pieprasījusi sarkanu zīda zatenu pidžamu ar īstām japāņu pogām, (Ls 70,— vērtībā), pretējā gadījumā lai „šļūcot pa diegu“. Nabaga vīriņš raud, lūdz Dievam padomu kā savaldīt trakulīgo sievu. Naudas zēl jau nu neesot, bet... jaunās sieviņas draugi smeļ, ka nevajadzējis precēt „mazmeiņu“.

Bulduru vasarnīcu īpašniekam un dzelzceļu nodaļas direktoram L. simpātiska brunete uzlikusi ragus. Solījusi gan mīlēt un mūžam būt uzticīga, bet pēc vienvakara skandāla, kad kāds „knaģītis“ skaistam dzimumam esot pametis ar roku uz randiņa, viss esot iziebējis. L. taču to jau agrāk varēja paredzēt, ka 2,5 reiz jaunāka sieviete nekad nevar būt uzticīga, lai cik pilna nebūtu direktora kabata.

Vissaldākos medus mēnešus jūt divi skolotāji Majoru saules bedrēs. Jaunā sieva gan nav diezin cik smuka, toties Jānis B. kā jaunais vīrs dominē lieliski, tikai nevajaga dažbrīd šķībi skatīties.

Jānis Osis savā futbola treniņā nodzinis liekos taukus un arvien tuvāk nāk slaidai līnijai. Lai rudenim uzglabātu savu svaigo izskatu, viņš kopā ar Ģērmani sit volejbumbu uz nebēdu.

Mūsu operas solistes pa vakariem stundām ilgi un kilometriem tālu klejo pa dzīvākām Jūrmalas ielām, bet ja jāiet uz koncertu kājām, kur attālums kaut vaj pāris soļus, formas pēc, brauc ormaņos un limuzīnos.

Kēmeri, anno 1933.

(Pēc reklamēšanās „Kēmeru Vēstnesī“.)

1.

Kēmeros, kur tā jau odu sods,
Uzbūvēts vēl „Jautrais Ods“*)
Odi tagad sūks, kā saka,
Nevien cisās, bet ar' makā!

2.

Kēmeros ir viss priekš mīlas:
Mīlas ozols, sala, bekas.
Trūkst vēl tikai tādu vannu,
Kurās novērs — mīlas sekas.

*) Kafē restorāns Kēmeru parkā.

3.

Kad sirds tev pukst tik spēcīgi kā dampis,
No mīlas ilgām draud vai pārplīst pušu,
Bet — ak! kad nav neviena, kas tev' mīji
rokās kamps
Tad ātrāk skrej uz romiešpirtes dušu.
Te ūdens ādu smalkām adatīņām kapā,
Sirds svelmē izčūkst ūdens miglā slapā!

4.

Un pēdīgi:
Ir inhalācija, kur plaušās ievēl terpentīnu,
Te acis aizvērt var un sapņos aizmirst splīnu,
Par Annu domājot vai zeltmataino Līnu.
Bet dāmas, mainot vārdu kalendāru,
Par Hūgo sapņot var vai Ottomāru.

Kēmeri žurnālista prizmā

Sācies otrais sezons. Vīlēcieniem pienākot no stacijas atkal biežāk aizripo rokas stumjamie ratīņi ar peldviesu mantām. Pretēji Rīgai, šeit ratīņstūmēji visas ir — sievietes. Gadās redzēt, ka vienam otram atbraucējam ir neērti noskatīties, ka sievietes pūlās ar tā lielām pakām un smagi piekrautiem ratīņiem un, būdams džentlmenš, ķeras pats pie stumšanas. Ar žīdiem, kas tagad sevišķi ir saradušies tā lieta ir citāda: tie gatavi par salīgto maksu uz ratīņiem vēl uzsēdināt savas „sores“.

„Veselības ūdeņa“ īpašnieks ir ļābi pratis pietaisīties vietējiem ārstiem un direkcijai un var priecēties par lielo ražojuma nopēmeju skaitu, kas no rītiem, soļus skaitīdami, ar krūzītēm rokās mēro stacijas pāka alejas. Laikam, konkurences dēļ, ir arī panācis, ka mežā ir iznīcināts bezmaksas „dzelzsavotīņš“.

Vannu iestādes apkalpotājam ir patiešām grūti iztapt dažu slimnieku kaprīzēm, bet no daudziem nosvērtiem „vanniniekiem“ dzirdama neapmierinātība, ka kaut gan netieši, tomēr krasī jūtāmi spiežot uz dzeņamnaudām. Ja to neievērojot, tad pie vannu sagatavošanas un gāzēšanas sekojot stīpras paviršības. Domājams, ka viņas tiek algotas, kamdēļ direktoram vajadzētu parūpēties, lai aizmirstu šo neglīto parašu. Pašreizējos grūtos apstākļos ir daudz slimnieku, kuriem ir ļābi, ja pie-

tiek ko samaksāt par vannām un pie labākās grības neatliek lieka latīņa dzeņamnaudām. Bet tamdēļ taču cilvēks nepelna mazāku rūpību!?

Apsveicāmi ir ielu uzlabošanas darbi, kas novērsīs lieko troksni un braucēju putekļus.

Svētdienas pēcpusdienā te oficiāli atklāja „Jautro Odu“. Bija viesi no Rīgas, bet galvenie līksmotāji tie paši vietējie. Kamēr uzkavējās direktors Dr. Lībietis, tikmēr „slimnieki“ juta mazu respektu: sūca limonādi, glāzi tējas, tikai retais pārdrošnieks cilāja alus kausu. Pie kāda galdiņa sēdēja pazīstamā kundze un aukstasinīgi nāvēja odus, likdama rindā uz baltī klātā ozola galdā. Bij sakrājies jau vesels ducis — kā kara laukā. Kāds augstāks valsts ierēdnis V., skatus nenovērsdams no „liķu kaudzes“ — karsti debatēja par indivīda pašvērtību un iznīcības problēmu. Līlija A. jkdze, drošības dēļ, vēl reiz pārbaudīja sievietes mīlas ieročus un izcīna skatu kauju ar kādu, pie attālkā galdiņa sēdošu kungu un jāatzīstās, panākumi bija — kungam acis sāka asarot! Iecienītā Tālberga kundze, ar skumjām acīm vēroja savus pacientus, kuņi sev veselību kā ar roku atņēma. Vietējie ārsti jautri sačukstējās, itkā priecājoties par sagaidāmo pacientu pieplūdumu. Vēlākā vakara stundā kāds vecāks kungs, kas jau daudzkārt bij tukšojis alus kausus un dzidrā, resp. spirta un sērūde-

pa atšķaidījuma pudelītes, gādīgi aizsūtījis savu 8 g. veco „zoniņu“ mājās — labsajūtas dzīts, uzstājās ar solo dejām, improvizēdams senā ēģiptieša, faraona Tutanhomona laikmeta reliģiskās un vēderdejas. Beidzot kājas neizturēja un atpūtai tas nolikās garšjaukus

uz grīdas, šķērsām zālei. Skajruni atskanot meteoroloģisko ziņu balsij: „... mākoņu daudzums pieņemams, vietām iespējami nokrišņi“ — praviētisku domu pārņemts, atstāja „Jautro Odu“.

R.

Province priekos un bēdās

Smiltene.

Smiltene plašji pasīstamā G. ar katru deenu kļūst populārāka. Visu laiku ta esot praktiķejušies puiku mīklešanā, bet tagad pahr-gahjuši uš prezeteem wiħreem. Raħds L. eefritis G. nagoš. G. lītuši preekschā šķirteeš un tad šahlt runat par kautko nopeetnaku, bet ar norumu ja L. to peħz šķirichanāš atihle-šhot wehl karstak, tā seewu. Nā terminšch ti-gis dots wefels gads. L. mihlejis ar pee 60 pat 70 gradu, augstas temperatūras, bet beigās peħz tīf karstas mihleštības wairš neware-jis pahršplaut pahri luhpai. Nolehmis eet atpakaļ pee seewas.

Bet seewa tā par briħnumu esot sehdejusi ar kaħdu wezu bruħtganu pee galda un dšehrufi uš kaħdas jaunās draudšības wešelibu. L. wišpirms eegahjis gušamistabā un tad dewees weesistabā. Ceraugot to seewa nemas neuš-traufušeš, bet tuhlti pāwehlejuši eet un pee-ziršt malku. L. paklausijis, un aishghjis. Malkas šķuhni eeradees arī jaunais bruħt-gans un pamatīgi nolinkšojis L. muguru. Wehlať israhdijees, ka bruħtgans ir ta seewas braħlis.

Agļona.

Raħda Agļonā plašji pasīstamā šatiff:nes lihdselku eeredne, esot šawu širdi dahwajuši iť kattram, kas beidšis Agļonas gimnastiju. Weidšis ir arī kaħds M. Nā Agļonā runajot, tas tagad kautkaħdu mahštlu studejot pa Rīgu, Cerednes dahwatā fotografija tam esot bijusi tihrais neeks, un winiņš neatlaidees, kameħr ta neesot dahwajuši pati šewi. Visu laiku esot bijis labi, bet kur waldot labums, tur katrreiš arī nahlot mašleet lihdsi šittums. M. „šhpazeeredams“ Rīgā esot šamihlejees kaħdā šchurnalistē B. Šihlā jaunkundšite tam labak patifusi tā duhschigā Agļonas eeredne, pee tam tai esot arī diwās mahjas Rīgas juħrmalā, un arī duhschiga mahte. Ceredne greiřširdības mozita nolemj atreebt M. kad tas uš šweħtkeem eebruahs Agļonā. Tā arī notizis. M. eebruahis Ruřchonās un gahjis uš mahjam. Bekā to panahť ee-

redne. M. no bailem kritis želos un no jauna šweħrejis mihleštību.

Daugawpils.

Raħda muħšu mašchiroštītāja R. dšihwo-dama atpuhtā, šamihlejās donščuanā L. L. tā par briħnumu atkal kaħdā žitā.

Raħdā deenā R. aiseet pee L. Seeta tā un tā, — no pagahjušchās draudšības esot kautkas paredšams.

L. azis ween esot bolijis.

Teeša tas jeb ne, L. nesapratis, tapeħz no-lehmiz R. prezet. Raħdu deenu eerodas pee L. otra lihgawa, un šneedi kaħdas pašchas šinas tā R. L. to gadījumu atzerejees. Ko lai dara? Aiseet uš dšimřkarahťtu nodaku. R. dabā šinat... Uguns pakulās. Diwi „tšhaki“ lihdsi un nu gaida. L. laimigi šmaidot eet ahrā. Tšhaki nemās wīnu pahrmah-žit, R. atkal ta bruħt! Weigu beigās polizija šlaht un wed wainigo R. ar tšhakeem uš are-řta telšam. L. loimigš tizis wātā, tuhlti aishbrauzis uš Rīgu. Ko nu daris nabaga R. Daugawpīleeschi gan nefina. Lai jau štatās Rīga, jo R. noteikti atreebs.

Mehseke.

Pee kaħda Mehsekes inšcheneera štrahdā wairaki beřdarbneeki. Raħds beřdarbneeks B. šamihlas beřdarbneezē, kura arī turpat štrahdā, bet gan ir wařarnizu ihpašchneeka un weikal-neeka meita. B. pa šweħtku deenam tā jaunū jaunais wiħrs, esot aishbrauzis pee šawas dar-ba kollēges, lai apřtatitu weikalū un wařarni-zu. Tawu laimi! B. tas esot patizis, tapeħz tag eebruahis Rīgā, rořas ween beršedams un šmaididams šata: „Ķaj eet mahte kur griš, bet es wīnu newaru neprezet!“ Bet mahte šaka: „Deħlin, labak prez peħdejo tšhangaleeti, bet ne tšhiuleeti!“ B. kaħdu wafaru sehdot gaida pee šewis šawu jauno seewu. Bet šawu briħnumu, ar beħrnu uš rořas eerodas freeweete. B. pa loģu ahrā, un puřstails aishreen pee šawas lihgawas tuřdams, elřdams. Bet lihga-wa wīnu dabujuši šinat, B. iřdjen ahrā. Nu tagad B. nefina ko darit, it šewiřchi tam šwehl weikala un Šiguldas wařarnizas.

Daile un draudzība

Šī nodaļa veltīta ikvienam, kas jūtas vienuļš un vēlas atrast cilvēku ar sev līdzīgām interesēm.

Ja vēlaties savu vēstuli publicēt nodaļā, rakstiet: „Elinai Ritums, Dailes Magazīnas uzdevumā“, un raksturojat sevi: uzrādot vecumu, augumu, matu un acu krāsu, speciālās intereses. Uzdodiet arī savu pareizo vārdu, lai varam nosūtīt jums ienākušās vēstules.

Ja vēlaties sarakstīties ar tiem, kuŗu vēstules šeit nodrukātas, ieliekat savu vēstuli apmārkotā aploksnē un to otrā aploksnē ar atzīmētu pseidonīmu un Rituma jaunkundzei. Viņa vēstuli nosūtīs Jūsu vietā.

Neviena adrese netiek izsniegta interesentiem, bet savā vēstulē neaizmirstiet uzdot to, lai jums atbildēt varētu tieši, bez redakcijas starpniecības.

Katrai iespīešanai vai pārsūtīšanai piesūtītai vēstulei jāpievieno 10 sant. pastmarkās tehniskiem izdevumiem.

Es, princese bez karaļvalsts, skumjām acīm, maigām rokām un lielu krājumu vēstulpapīra. Meklēju slaidu karaļdēlu, kas mīl tālus ceļus, mākoņus, dziesmas un turēs ikšķīti man rudenī — konkursam ūniversitātē.

1914. princese uz zirņa — Jūrmalā.

Hallo, kungi formās! Divas meitenes: Grietiņa un Karmenes tīps, ļoti ilgojas un sapņo ar jums iepazīties. Rakstiet! Kļūsim mīlas vai dvīseju draugi...

Grietiņa, Karmene — Rīgā.

Esmu 23 g. vecs, ar nopietnu raksturu, ne-dejotājs. Labprāt apmeklēju kino un teātrus, bet par visu vairāk mīlu skaisto dabu. Ja vēlaties būt mana domu biedre, draudzene — rakstiet. Es atbildēšu.

L. L. L. — Rīgā.

Ilgojos gūt sev mīlu, sirsnīgu draugu! Esmu 17 g. v., tumšmatis, apmeklēju kino. Ja kāds saprot manas ilgas — rakstiet, gaidīšu.

Ilgas 202 — Rīgā.

Esmu gaišmatains mežonēns, ar kaķa acīm. Man ir 17 gadu. Vai ir kāds, kas šo mežonēnu spētu savaldīt? Mīlu deju, sportu, mākslu u. t. t. Esmu moderniem uzskatiem, nemīlu skumt!

Judīte — Rīgā.

Esmu slaida auguma jaunēklis, atturības piekritējs, 22 g. vecs. Cienu dzimtenes dabas krāšņo dzīvību un spēku. Jaunavas, bez zemiskām iedomām, — nekautrējaties rakstīt!

Atgaci — Rīgā.

Meitene, vai esi tāda, kas meklē otrā cilvēkā dvīseli, kas sapņo, skumst, priecājas? Esmu 28 gadus, patīkama izskata, zilpelēkām acīm, tumšmatis. Ja nesapratīsimies — pastīrdēsīmies!

Piebaldzēns — Jaunpiebalgā.

Hallo, brašie zēni! Šeit trīs nebēdnes, mīlu alkstošas, kas vēlas sev atrast sirsnīgus draugus. Marita — 22 g. v., blondīne, slaida auguma. Margarita — 20 g. v., tumšmate, vidēja auguma. Rita — 19 g. v., brunete, tumšzilām acīm, vidēja auguma. Cienam dabu, jautrību, dzīves prieku. Katram atbildēsīm!

Marita, Margarita, Rita — Rīgā.

Meitenes, ja vēlaties draugus — atsaucieties! Esam divi jautri zēni, moderniem uzskatiem. Ripsis — 20 g. v., zilām acīm, 180 cm, kaislīgs dejotājs. Ciena sportu un mākslu. Pipsis — 19 g. v., zilām acīm, 170 cm. Ciena deju, sportu, kino un literātūru. Rakstiet — atbildēsīm visām!

Ripsis un Pipsis — Rīgā.

Vai dzirdat, zēnēns? Esmu 20 g. jauns jaunēklis, slaida auguma, tumšmatis, brūnām acīm. Par visu vairāk mīlu daiļas meitenes, arī deju, flirts un skūpstī tīkāmī.

Līgsmars — Vidzemē.

Gribētos zināt, kas ir mīla? Rakstiet tikai tie, kas man varētu šo jautājumu noskaidrot. Man 17 gadu, gaiši mati, slaidis augums.

Anita I. — Rīgā.

Visi dievi pret mani sazvērējušies un pamētuši šo vasaru mani Rīgā. Kas gribētu palīdzēt nest šo lāstu? Esmu 18 g. veca, pretstats visam gaišam.

Regīna — Rīgā.

Šurpu, jautro meiten, steidzies... Kamēr zieds un vaigi zied, Pirms kā jaukais ziedon's aiziet, gribam līgsmot, smiet un diet...“ Esmu 21 g. v., blonds, 172 cm, — mīlu visu daiļu, patiesu; mani klusie draugi: mūzika, literātūra. Rakstiet, varbūt kļūsim tuvi.

Brands — Vidzemē.

Dabas bērns - mežnieks, 34 g. v., blonds, zilganpelēkām acīm, vidēja auguma, dabas, daiļes, mākslas cienītājs, vēlētos domas izmainīt, nopietnā draudzības nolūkā, ar tādām pat zēnēm.

Zemgalietis — Vijakā.

JAUTĀJUMI UN ATBILDES.

Žanim P., Kalētos: Grafologs patlaban ir pārtraucis darbību žurnālā; bez tam rok-raksts neder analīzei, jo nav rakstīts ar tinti.

Neaizmirstat savu daiļumu kopt

Jautājumus daiļuma kopšanā lūdzam adresēt Ģertrūdes ielā 37.

„Ezeriņa kundze atkal bija ļoti apburoša,“ teica Lazdiņa kungs, pārņākdams no viesībām. „Kā viņa prot ģērbties, kāda glīta sejiņa un augums. Un pie tam viņa nemaz daudz neizdod par savām tualetēm.“

Lazdiņa kundze nicinoši paraustīja plecus un naidīgi atcirta:

„Tikai viņa un viņa un citu nevienu tu viesībās neredzēji! Jums, vīriešiem, patīk tikai tādas aušīgas sievietes!“

Kā nu gan Lazdiņa kungs būtu varējis neredzēt glīto, izveicīgo Ezeriņa kundzi? Jā, — visi kungi bija uz to nolūkojušies un kļūbībā to, bez šaubām salīdzinājuši ar savām sievietēm; tas nu gan bija ne visai glaimojošs pēdējāms.

Bet kādēļ gan Ezeriņa kundze visiem patika?

Viņas noslēpumu gribu izpaust.

Katra sieviete mīl greznoties, viņā mājo patīksanas kāre jau no Ievas laikiem. Viņa vienmēr centusies patīkt vīriešiem, apzinīgi vai neapzinīgi, — jebkāš skaistus tērpus, kops un izdaiļos seju un visu to, lai patīktu viņam, to iekārtoju. Bet galveno sievietē vienmēr aizmirst: lai iegūto vīrieti paturētu, jāpūlās vienmēr būt daiļai — pievilcīgai. Un tā nu ir galvenā kļūda. Pēc apprecēšanās sieviete vairs i nedomā ne par seju, augumu, sprogotu galviņu, pikantiem parfīmiem, apģērbjiem; tā vairs nepūlās patīkt un iegūt — jo viņa ir „apprecējusies“. Kas gan par nelaimi, ka tā tagad staigā nesukātiem matiem, vecos, nobružātos rīta svārkos līdz vēlam vakaram. Vīra atmiņā tā paliek savā neglītā apģērbā nepievilcīga, un vai tādēļ ir jābrīnās, ka viņam uzkrīt Ezeriņa kundzes glītums. —

Te nu jūs teiksat: arī es apģērbjos un uzpošu seju, matus, ejot viesībās. Bet viesībās jūs ejat reti un mājās jūs neuzpostu redz katru dienu jūsu vīrs, un jūs viņam palēnām sākat apnikt, nepatīkt. Vai patiešām domājat, ka vīrs neredz to, kas jums mugurā, kājās, vai jūsu mati sakārtoti, vai apsveicinoties jūs skūpstot viņš nesajūt nepatīkamo sviedru, vai ēdienu smaku izplūstot no jūsu drēbēm. Viņš visu redz un jūt; skūpstot jūsu (aso, netīriem nagiem) roku, salīdzinās to ar Ezeriņa kundzes kopto, smaršīgo rociņu un nodomās: „Cik gan vi-

ņa burvīga.“ Viņš jūs kritizēs netieši un taisīs savus slēdzienus. Saprotais, ka nevar dzīvokli uzpost un gatavot ēdienus zīda tērpos! Bet ir jau tik daudz un dažādu glītu mājas apģērbu (ko var pat pagatavot no vecām kleitām) un priekšautu, kas piedos jūsu ārienei brašu - sportisku izskatu. Katrai sievietei arī mājas dzīvē jāizskatās glītai, tīrai, uzpostai.

Sprogas, kā arī gludo zēna galviņu uzturēsāt kārtībā arī pie darba, ja valkāsat matu tīkliņu vai kādu krāšņu, bet tomēr lētu lakatiņu. Tas pasargās matus no ēdienu smakām. Bez tam šim lakatiņam piemīt tā priekšrocība, ka neviens matiņš neiekritīs ēdienā. Nav jau arī grūti, neskatoties uz stāvēšanas pie pavārda, izdarot mājas darbus, putekļu slaucīšanu u. t. t. uzturēt tīru savu sejas ādu, tikai tā pareizi jākopj. Rītos, pēc kārtīgas mazgāšanās, seja jāietauko ar viņai piemērotu krēmu, tauku vai netauku, to jums noteiks kosmētiķe). Krēms jālieto ne tikai lai aizsargātu seju pret atmosfēriskiem iespaidiem, bet arī pret virtuves un pavārda karstumu, sviedriem, putekļiem, sūti.

Rokas nedrīkst būt netīras, sastrādātas, jo darbs jāizdara tā, lai viņas tomēr saudzētu. pie pavārda tīrīšanas, uguns kurināšanas, trauku beršanas, grīdu tīrīšanas, putekļu slaucīšanas izlietojat vecus ādas cimdus. Turpretim pie sakņu tīrīšanas apģērbjiet kokvilnas cimdus. Ieteicams saimniecībā uzglabāt visus vecus cimdus un tos piemērot katram darbam atsevišķi. Nevar, piemēram, lietot cimdus pavārda un kartupeļu tīrīšanai. Cimdus jātīra un jāizlāpa. Bez šaubām, glītāki un labāki saudzē rokas gumijas cimdi, bet tie mūsu krīzes laikos iznāk dārgi, jo viņi ātri nolietojas. Bez tam vēl daudz un dažādu līdzekļu roku kopšanai. Roku mazgāšanai jāņem labas ziepes, remdens ūdens; viņas vienmēr rūpīgi jānosusina tīrā dvielī, lai izsargātu tās no sarkanuma un sasprēgāšanas. Katru dienu ieteicams ietaukot ar attiecīgu krēmu, ādas mīkstināšanai, pie mazgājamā ūdens pieliet drusku citrona sulas, ādas balināšanai. Sieviete, kas strādā mājas darbus, ieteicams valkāt īsus, ovālus nagus, jo gari nagi traucē darbā un viegli lūzt. Nagu kopšanai jāņem bāli rozā laka.

Jāizsargājas mājas darbos no pārpūlēšanās. Tas panākams ar pareizu darba sada-

lišanu. Nav ieteicams darīt no vietas darbus, pie kuriem tikai jāstāv. Tā, piem., var arī sēdot sakmes tīrīt, traukus slaucīt u. t. t. Prātīga sieviete taupīs savus spēkus pēcpusdienai, kad pārnāks viņas vīrs, kuram tā svaiga, jautra varēs pretīm steigties.

Vispārīgi, iesākot darbus, jāizstrādā plāns, pēc kura, ar maz enerģijas patēriņu, var lietderīgi strādāt un to ātrāk veikt. Teicams arī uz kādu stundu pārtraukt ikdienišķo darbu un, ja iespējams, atlikties uz divāna, pakavēt laiku lasot, vai, vēl jo labāk, nosmaršoties. Šāda pārmaiņa dos lielākus panākumus darba gaitā un jūsu seja atgūs svaigumu.

Pēc padarītā darba, katrā ziņā, krietni jānomazgājas, mazgājot ne tikai seju, bet arī ķermeni. Seja jāietauko, drusku pūdera, lūpu zīmulis piedos jums jaunavīgu, uzpostu izskatu; arī kāds labāks apģērbs vajadzīgs. Vīrs priecāsies, jūs svaigu, izdailgotu ieraugot, un viņu tādā veidā katru dienu no jauna iekarošat.

Noliekot darba drēbes, arī jāaizmirst, ka jūs esat strādājusi, nogurusi; rokām jāsmaršo, sejai jāstaro, jūs nedrīkstat sūdzēties par nogurumu. Jums jācinās atgūt jūsu zaudētais vīrs, kurš atrodas zem Ezeriņa kundzes iespaida, un tas izdarāms tik viegli, vajaga tikai gribēt un pareizi rīkoties.

Liktenis — jūsu rokās

Iekams sākam pētīt cilvēka rokas līnijas, apskatīsim pašu roku: izskatu un veidu. Bieži vien rokas ārējā forma raksturo cilvēku uzkrītošā kārtā. Nepiemirstiet tikai, ka šeit, pagaidām, iet runa par visu roku, ne par delnu.

Garas rokas, — ja pirksti sniedzas gandrīz līdz ceļgaliem, norāda uz cilvēka labsirdību, neviltotu sirsnību un darba mīlestību. Šāds cilvēks normālos apstākļos ir lielisks draugs, bet nemēģiniet to aizkaitināt! Uzbudinājumā pie viņa parādās atāviskas tieksmes, mežonība. Šādi cilvēki necieš izlikšanos, ir arī paši atklāti.

Isas rokas raksturo garīgi spējīgu, bet komplikētas dabas cilvēku. Tie ir pa laikam diplomāti, komersanti, kas visu dara aiz aprēķina. Ir veikala lietās cietsirdīgi, bet pret tuviniekiem labi. Viegli iebiedējami.

Vidēja lieluma roka, kas ir samērīga ar citām miesas daļām, norāda uz garīgi līdzsvarotu personu. Šāds normāls tips, tomēr, bieži nonāk garu, vai — it īpaši — īsu roku īpašnieku atkarībā.

Izdilušas un kaulainas rokas liecina par ārkārtīgu egoismu, kildīgu dabu. Tāds cilvēks pastāvīgi rūpējas par uākotni. Ja šādas rokas, turklāt, ir garas, tad cilvēks ir iedomīgs līdz fanatismam. Ja rokas ir īsas un kaulainas, tad cilvēks ir bailīgs, plāpīgs, nereti sirgst ar grūtsirdību, ir arī sīkstulis.

Rokas delnas forma nosaka cilvēka raksturu jau daudz tuvāk. Ja delnas iekšpuse izskatās lielāka par ārpusi, tad tās īpašnieks

ir spējīgāks, nekā sabiedrība viņu novērtē. Turpretim, ja iekšpuse ir šaurāka, nekā ārpusē, tad cilvēks spēj gan piemēroties apstākļiem, bet neuzrāda sevišķu īpatnību.

Liela delna norāda uz viltību, spējām un tieksmi citus izmantot, arī ļoti ļaunprātīgos nolūkos. Ja šādas rokas īpašniekam ir turklāt īsi pirksti, tad neuzticiet viņam naudu! Ja pirksti ir īsi un resni, tad tas norāda uz paviršību pret cilvēkiem, kūtību. Turpretim, ja lielai rokai ir garī pirksti, tad to īpašniekiem piemīt mākslinieka talants, no „burvju mākslinieka“ sākot, līdz pat vijoles virtuozam.

Maza delna norāda uz garīgi spēcīgu individu. Šādi cilvēki ir spējīgi organizātori, nereti ar diktatoriskām tieksmēm. Pie sievietēm maza roka norāda uz tieksmi pēc komfortablas, ērtas dzīves. Tikumiskas jūtas šādām sievietēm ne vienmēr spēcīgas, bet gan attūstīts aprēķins.

Rokas āda liecina gan vairāk par personas vispārējo veselības stāvokli, bet var arī norādīt uz dažām rakstura īpašībām. Veselīgi iesārtas rokas āda, ar caurredzamām asins dzīslīnām, norāda uz iedzimtu labsirdību, nosvērtību. Turpretim, ja āda ir nespodri balta, tad šāds cilvēks nav īsti veselīgs. Arī garīgās spējas nav lielas. Sarkana rokas ādas krāsa norāda uz sliktu sirds veselību. Šāds cilvēks ātri uzbudinās. Tumšas krāsas rokas ir vājas veselības pazīme, tās norāda arī uz neizturību, laiskumu un nesaticību.

Nākamā numurā — roku pirkstu valoda.

Kino-teātros jaunas, interesantas programmas

Izdevēja: „Dailis Magazina“.

Redaktors: Ž. Sules.

Atbildīgais redaktors: A. Bērziņš.

Grāmatspiestuves Akc./Sab. „R O T A“, Rīgā,
Elizabetes ielā Nr. 14-a.

Apmeklējiet kino par puscenu!

Kupons izgriežams un uzrādāms attiecīga kino kasē. Ar trešās vietas biļeti Jums tiesības iet pirmā vietā visos seansos, kuponos uzrādītās dienās.

<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Palladiums derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. t. I. sean. (BALKONS)</p>	<p>Dailes MAGAZINA</p> <p>ir tagad <u>interesantākais,</u> <u>modernākais un</u> <u>vislētākais žurnāls L a t v i j ā</u></p> <p>Maksā tikai 20 snt.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Fortuna derīgs līdz 14. jūlijam Sest. u. svēt. tikai I. s.</p>	
<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Metropols derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s. pērk b. l. p. 18</p>		<p>Pagaidām rezervēts</p>	
<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Kristal-Palace derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Mars derīgs līdz 14. jūlijam Vis. seans u. vis. dien.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Rojal derīgs līdz 14. jūlijam Sestd. un svētd. t. I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Radio-Modern derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>
<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Grand-kino derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Viktorija derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Splendid Valmierā Otrdien. un trešdien. ar 2. v. biļ. var iet park.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Etna derīgs līdz 14. jūlijam Sest. u. svētd. t. I. s.</p>
<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Maska derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Flora derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Glorija derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s. Divi personām.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Astra derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>
<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO „Eden“ Daugavpīlī derīgs līdz 14. jūlijam Sestd. u. svētd. t. I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Progress derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Skala derīgs līdz 14. jūlijam Sestd. tikai uz I. s.</p>	<p>„Dailes Magazinas“ KUPONS KINO Imanta Saldū derīgs līdz 14. jūlijam Sest. un svēt. tikai I. s.</p>

Jaunatnes audzināšana

Schēmatiska grupas kārtējo nodarbību programma.

1. Sapulces atklāšana.

(Ietilpst: lūgšana, dziesmas, inspekcija, administratīvu jautājumu kārtošana.)

2. Disciplinas apmācības.

(Ietilpst: ierindas un vispārējā disciplinas apmācība, brīvās kustības.)

3. Nodarbības.

(Ietilpst: teorētiski un praktiski arodā un saimniecībā nepieciešamu zinību apmācība: kā: koka darbi, foto darbi, elektrības darbi, modeļu būve, žurnālu un laikrakstu sastādīšana, radio aparātu būve, plānu zīmēšana, ātrā palīdzība, grāmatu iesiešana, b-bas inventāra labošana, šapirografa darbi, ludziņu studēšana, domraksti par tekošiem valsts un saimnieciskiem jautājumiem, nākotnes nodomi (domrakstos), ēdienu pagatavošana (nometnes vajadzībām), grāmatvedība u. t. t. Ja kādā jautājumā pie biedrības nav atsevišķas sekcijas, tad dalībnieki sanāk noteiktās stundās un dienās šī jautājuma apskatīšanai.)

4. Dziesmas un stāsti.

(Tiek nodziedātas dažas tautas dziesmas vai pastāstīti pamācoši stāsti. Var izvest arī t. s.

6. Spēles.

(Spēles pēc iespējas izvedamas svaigā gaisā: sētā, laukumā vai, mazākais, labi izvēdinātās, plašās un gaišās telpās. Pie spēju izvēles jāpiemērojas apstākļiem, kādos spēle noritēs un dalībnieku pašreizējam gara stāvoklim.)

7. Sanāksmes slēgšana.

(Ietilpst: lūgšana, rikojumu nolasišana, kas izpildāmi līdz nākošai sanākumam, ziņojumi par paredzētām sanāksmēm, lekcijām, ekskursijām, sacīkstēm u. t. t. Atgādināt par nākošo sanākumu un lai laikā ierodas.)

Ārpus kārtējām grupu nodarbībām katra grupa var izvest vienkopus ar citām: ekskursijas, kursus, lekcijas, sporta treniņus un sacīkstes, biedru vakarus, kultūras filmu izrādes, tējas vakarus (ar dziesmām), referātus, rokdarbu izstādi, līdzekļu vākšanu trūcīgiem skolēniem, svētku rīkošana, **piedalīšanās**: b-bas un valsts svētkos, b-bas žurnālā un laikrakstos, propagandas nedēļā, līdzekļu vākšanas nedēļā, b-bas dažādās sekcijās, orķestri, kori, diskusijas, valodu u. c. kursus, statistikas vākšanā, sporta spēlēs un turnīros, bibliotēkas iekārtošanā, krājkasē, masu spēlēs, izglīt. kursus, b-bas telpu uzkopšanā

Piezīme: Katra punkta ilgumu var noteikt piemērojoties dalībnieku vecumam:

Grupas dalībnieku vecums	1. punkta ilgums	2. punkta ilgums	3. punkta ilgums	4. punkta ilgums	5. punkta ilgums	6. punkta ilgums	7. punkta ilgums
8—12 g.	10—15 min.	15 min.	20—30 min.	20—30 min.	10—15 min.	30—40 min.	10 min.
13—14 g.	10—15 "	15 "	20—30 "	20—30 "	10—15 "	30—40 "	10 "
15—17 g.	10—20 "	15 "	30—40 "	20—30 "	15—20 "	20—30 "	10 "
18—21 g.	15—20 "	10—15 "	30—40 "	15—20 "	15—20 "	20—30 "	10 "

kollektīvo stāstu, kad visi dalībnieki sasēdusies riņķī, pēc kārtas turpina vadītāja stāstu. Stāstu turpina pēc savas fantāzijas katrs dalībnieks 1—3 minūtes. Pēdējam riņķī jānobeidz stāsts. Var stāstu nobeigt arī nākošā sanāksmē. Stāstam par pamatu jāņem un labu pamudinošus tēmas.)

5. Lekcijas un diskusijas.

(Lekcijas un diskusijas jāņem pārmaiņus: vienā sanāksmē lekciju, otrā diskusijas. Tēmati: dzīves problēmas, politika, sports, vēsture, ģeogrāfija, dabas zinības, dzimumdzīve, arodu izvēle, psiholoģija, pilsoņu pienākumi pret valsti un sabiedrību, izglītība, rakstniecība, oikonomija, reliģija, žurnālistika u. t. t.)

un remontā, korespondences izsūtīšanā, slimnieku apmeklēšanā, apdāvināšanā un iepriecināšanā u. t. t.

Biedrības populārizācija.

1. Sacīkstes un turnīri.

Biedrību palīdz populārizēt ļoti plašā mērogā: sacīkstes un turnīri. Sacīkstēm un turnīriem jābūt vienotiem, t. i. atsevišķām grupām nav sevi jāizceļ. Dalībniekiem jābūt lielākā vairumā, jāreprezentē visa b-ba. Jānoorganizē atsevišķas komandas, b-bas reprezentēšanai uz ārieni.

(Turpmāk vēl.)

Humors

Viņš nezina.

„Sakiet, kā jūs domājat, vai ģeniālitate pāriet no tēva uz bērniem?“

„Nezinu: man bērnu nav.“

Augstie papēži.

Vīrs (īdzīgi): „Man nu gan gribētos zināt, kas izgudrojis augstos papēžus!“

Sieva (sapņaini): „Droši vien, kāda maža, gudra sieviete, kurai apnicis, ka viņu pastāvīgi skūpstā uz pieres!“

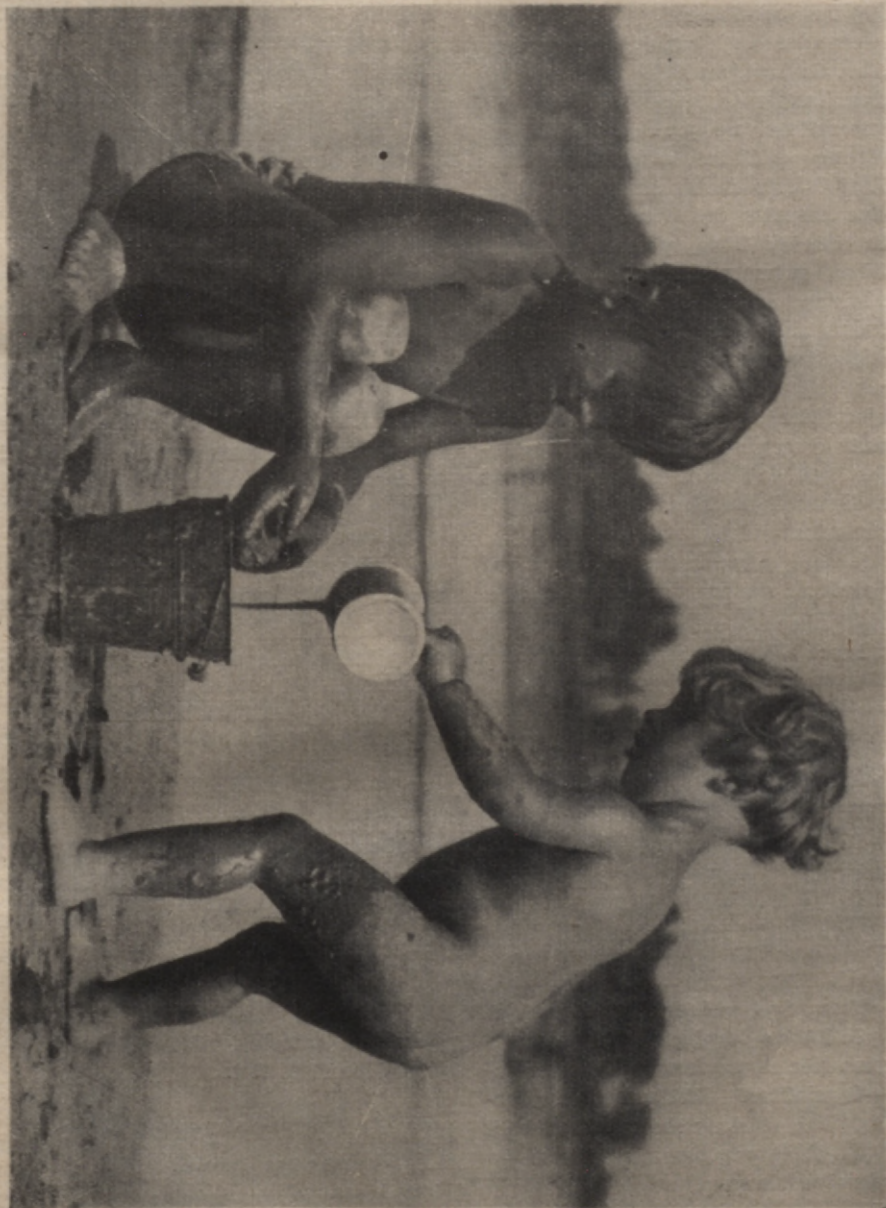

Foto studija.

Ak vai!

„Jūs avīzēs sludinājat, ka saņēmuši 200 jaunu vasaras kumpju?“ moderna kundzīte ienākusi veikalā apjautājas.

„Jā gan, cienītā.“

„O, tas ir tik jauki!“ kundzīte priekā staro: „Vai drīkstu tās uzlaikot?“

Nākošais pinkertons.

„Ārsta kungs, ārsta kungs, nupat kāds svešnieks iekāpa jūsu automobilī un aizbrauca ka nokūpēja vien!“

„Kad tevi kociņš! Kā tas zellis izskatījās?“

„To nu gan nevaru jums pateikt, bet automobiļa numuru gan es ievēroju!“

-7. Juli 1933